

နတ်နွယ် (၁၉၃၃-၂၀၁၁)

အထွက်

လွှမ်းသူ့စာစုများ

နွယ်နီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါဝင်သော စာရေးဆရာများ၏ လွှမ်းသူ့စာစုများကို

shougon @ <http://mmcybermedia.com> မှ

စာရိုက်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နွယ်နီ မဂ္ဂဇင်း

အတွဲ (၂၀)၊ အမှတ် (၁၀)၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၁

တစ်လောက စာအုပ်တွေ သွားဝယ်ရင်း နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း ပါလာတယ်... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆရာနတ်နွယ်အတွက် လွမ်းသူ့စာစုတွေ ပါလာတာတွေတော့ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကို ပြေးသတိရလိုက်မိတယ်... မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကလည်း အခု ကိုlucky ရိုက်တင်ပေးနေတာ ပြီးခါနီးနေပြီဆိုတော့ ဆရာနတ်နွယ် အမှတ်တရလေးဖြစ်သွားအောင် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ပီဒီအက်ဖ်မှာ တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ လွမ်းသူ့စာစုများကို ရိုက်တင်ပေးလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား...

မာတိကာ

-နတ်နွယ် (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေထဲ ရောက်လာတဲ့ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းက လူတစ်ယောက်
ကိုခါး (ကွမ်းခြံကုန်း)

-တံတားအောက်က ရေအလျဉ် (နတ်နွယ်)
လေးကိုတင်

-တော်လှန်စာပေ၊ မိုးဝေနှင့် ဆရာနတ်နွယ်
ထက်မြက်

-ဆရာနတ်နွယ်သို့... အမှတ်တရ
ထင်အောင်ကျော်

-မိမိတို့နှင့်... စာရေးဆရာ နတ်နွယ်
မြတ်ဆွေ

-နွယ်နီလမ်းပေါ်က ဆရာနတ်နွယ်
သူရထိုက်

နတ်နွယ်
(သို့မဟုတ်)

ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေထဲ ရောက်လာတဲ့
မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းက လူတစ်ယောက်

ကိုခါး (ကွမ်းခြံကုန်း)

-၁-

ထိုနေ့က တော်တော်ပူသည်။
ပူသည်ဆိုသည်ထက် အိုက်လှောင်မွန်းကျပ်ခြင်း။
လေမတိုက်။ လေမဝင်။
လူတွေအားလုံး ယပ်တခတ်ခတ်။ ယပ်ခတ်ပေမယ့် မအေး။
ချွေးတလုံးလုံး။
အလိုလိုနေရင်းကိုပဲ ချွေးတွေထွက်နေသည်။

တွန်းလှည်းကလေးများသည် အလောင်းများကို တင်ဆောင်ရင်း တွန်းရွှေ့သွားနေကြသည်။
တွန်းလှည်းဘီးနှင့် သမန်တလင်းပွတ်တိုက်သံ ဂျိမ်း... ဂျိမ်း မြည်နေသည်။ အလောင်းတွေကို
အဝတ်အုပ်ထားသည်။

ငိုသံတွေ ရှိုက်သံတွေ ပွက်ထလာသည်။ မီးသဂြိုဟ်စက်တံခါးသည် တော်ကြာဖွင့်လိုက်။
တော်ကြာပိတ်လိုက်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးတန်းကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ငိုသံတွေ
ပျောက်သွားပြန်သည်။ လူအုပ်များသည် သုတ်သုတ်သုတ်သုတ် ရောက်လာလိုက်ကြ။ ပြန်လည်
ထွက်ခွာသွားလိုက်ကြ။

ရောက်လာလိုက်။ ငိုလိုက်။ ပြန်ပျောက်သွားလိုက်ကြ။
အပြင်မှာ နေက စူးစူးခြစ်ခြစ် ပူလောင်နေသည်။
အချိန်လိုသေးသည်။
ကျွန်တော် စော၍ရောက်နေသည်။
ဆရာနတ်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ထုတ်မလာသေး။
မိသားစုကို မတွေ့ရသေး။
ပို့ဆောင်သူများလည်း ရောက်မလာကြသေး။

ရေဝေးသုသာန်ကြီးထဲမှာ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း၊ လျှောက်ရင်း ရုပ်ကလာပ်များထားရှိရာ အအေးတိုက်အခန်း၏အနားကို ရောက်သွားတော့မှ ခုံတန်းကလေးမှာ ဆရာဦးအံ့မောင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။

“လာဗျ... လာဗျ... ဒီကိုလာဗျ။ စောနေသေးတယ်ဗျ။ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရသေး။ လာ... လာ... ဒီမှာထိုင်”

ဆရာက အိမ်ကနေ ဒီကိုတန်းပြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က လှည်းတန်းကနေ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာနှင့် ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းတွေ ထိုင်ပြောနေမိကြသည်။
ပြီးတော့... ဟိုငေး သည်ငေး တောင်စဉ်းစား မြောက်စဉ်းစား ဖြစ်နေမိသည်။

-J-

နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံ အယ်ဒီတာကိုမင်း (မင်းငြိမ်းချမ်း)က နွယ်နီမှာ လတ်တလော ခေတ်ရှုခင်းတစ်ခုခု ရေးပါဆိုတုန်းက ဆရာနတ်နွယ်၏ “တောအကြောင်း တောင်အကြောင်း” ကို ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။ ဟိုနေရာဖျတ်ခနဲ၊ သည်နေရာဖျတ်ခနဲ။ ဆရာနတ်က လျှပ်တစ်ပြက် ကောက်ခြစ်သွားခြင်း။ သို့သော် ရှိန်းရှိန်းမြမြ ခံစားရသည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဖိန်းရှိန်းရှုတသွားသော ဖျတ်ခနဲများ။

“ကိုမင်းရေ... အဲဒါ ဆရာနတ်ကို ရေးခိုင်းရမှာ”
ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“ဆရာနတ်က စာမရေးနိုင်တော့ဘူး ဆရာ”
မဆုံးခင် ၇ - လ၊ ၈ - လ ခန့် ဖြစ်သည်။

ခုတော့ဖြင့် ဆရာနတ်က မရှိတော့ပြီ။

ခုတော့ဖြင့် ဆရာနတ်၏ ပုံရိပ်ကောက်ကြောင်း ဗီဒီယိုကြီးရှေ့မှာ မှတ်တမ်းလွှာ စာအုပ်ကိုဖွင့်ပြီး အမှတ်တရတွေ ရေးနေကြပြီ။

ခုတော့ဖြင့် အအေးခန်းထဲမှ ဆရာနတ်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို မှန်ခေါင်းတွင်းထည့် ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါလွှမ်းကာ ဆရာမ သန်းမြင့်အောင်က အသုဘရှု စာပုဒ်ခန်းမသို့ တွန်းရွှေ့ယူသွားနေသည်။

ဆရာနတ်ကိုပို့ဆောင်ရန် လာရောက်ကြသော ပရိသတ်ကြီးသည် ခန်းမထဲမှာ ချက်ချင်း ပြည့်လျှံသွား၏။ ဆရာနတ်ကတော့ ဘယ်သူဘယ်ပါကိုမျှ မသိတော့ပေ။ မှန်ခေါင်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက်။ လောကဓံတရားကြီးကို ဥပေက္ခာပြုလျက်။

ဆရာနတ်ကို လိုက်ပို့သူတို့သည် ကိုယ်စီကိုယ်စီ တစ်ခုခုကို သတိရနေကြဟန်။
ဆရာနတ်၏ စကားပြေလက်ရာတွေကုသ ကျွန်တော့်မှာ သတိရနေလေတော့သည်။
'အပြာနှင့် အဝါ'၊ 'တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမည်'၊ 'မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း'၊ 'ရာမည'။

မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်တွေမဟုတ်။ မနစ်တစ်နှစ်က အဖြစ်တွေမဟုတ်။ ဆယ်စုနှစ်တွေနှင့်
ချီသောအဖြစ်။ သမိုင်းခေတ်တွေနှင့် ချီသောအဖြစ်။

ခုတော့ဖြင့် သည်ခေတ် သည်နေရာမှာပဲ ခွဲခွာခြင်းတစ်ခုကို စီစဉ်ကျင်းပနေကြရလေပြီ။

မောင်ညိုဝင်း၏ ပန်းချီကားကြီး ရောက်လာသည်။ ဆရာနတ်၏ ရုပ်ကလာပ်ရှိရာ မှန်ခေါင်း၏
ခေါင်းရင်းဘက်ထိပ်တွင် ကားချပ်ကို ထောင်ထားလိုက်ကြသည်။ လွမ်းမောရပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
ငေးမောနေမိသည်။ ပန်းချီကားပေါ်၌ ဆရာနတ်နွယ်၏ ရုပ်ပုံလွှာနှင့် ဆရာနတ်နွယ်၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အမည်။
'တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမည်'

-၃-

ကျွန်တော်သည် ထိုဝတ္ထုထဲက ကိုမြင့်ခိုင်ကို သတိရသည်။ ယဉ်ယဉ်မြဲကို သတိရသည်။
ကိုထွေးမြင့်နှင့် သက်သက်ဦးကို သတိရသည်။ ထို့ပြင် မြစ်ကြီးနားမြို့ ရာမပူရရပ်ကွက်က လန်ဆွေးလူ
အိမ်ကြီးကို သတိရသည်။

တိတ်ဆိတ်သော လန်ဆွေးလူ။ မှောင်ထဲက လန်ဆွေးလူ။ သိပ်သည်း မှောင်မည်းလျက်ရှိသော
ကျွန်းပင်လမ်း။

ထိုအခါ ဧရာဝတီကိုလည်း သတိရမိလေတော့သည်။ ဧရာဝတီကို မွေးဖွားလိုက်သည့် မေခနှင့်
မလိခကိုလည်း သတိရမိတော့လေပြီ။

"အတောင်တစ်ထောင်ကျယ်ဝန်းသော ဧရာဝတီမြစ်သည် ဝင်းဝါနီမြန်းသော ရွှေမှုန်ရွှေစများ၊
စိမ်းစိုဖြူဝန်းသော ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းလျက် သမုဒ္ဒရာဆီသို့
ဦးတည်စီးဆင်းလျက် ရှိလေ၏

အမှောင်ပကတိမှာပင် မြစ်ရေပြင်သည် ကြည်လင်အေးမြလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် နေရာအတိအကျ
မွန်းပြနိုင်သော အရပ်ဒေသတစ်ခုမှ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသော တပေါင်းလေရှူးတစ်ခု၏ တိုးဝှေ့မှုကို
ခံရသောအခါ အေးမြတစ်ခွင် ရေအပြင်သည် မလွဲမရှောင်သာ ဂယက်လှိုင်းများ ထကြွရလေတော့၏"

ကျောင်းသားဘဝက ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့ရသော ဆရာနတ်နွယ်၏ 'တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမည်' ဝတ္ထုကြီးထဲက စွဲမက်ခဲ့ရသော စာသားများကို ကျွန်တော် သတိရနေသည်။

သမိုင်းခေတ်များကို ဖြတ်သန်းသွားသော ဝတ္ထုထဲက မျိုးဆက်လေးဆက်။

ပါတော်မူ ခေတ်နှောင်း (၁၈၈၅ အလွန်) မှ တော်လှန်ရေးကောင်းစီ တက်လာသည့် ခေတ်ဦး (၁၉၆၂) အထိ။

ခေတ်အဆက်ဆက် အာဏာသော့ကိုင်ထားလိုသူ ဖောက်ပြန်သော လူတန်းစားများနှင့် အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတို့၏ တိုက်ပွဲ။

မလိခ၏ မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းတွင်- "နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲများ၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေးဆိုက်ပွဲ၊ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲများကြားတွင် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော ထိုကာလတစ်လျှောက် အရွယ်ရောက်ကဏ္ဍနှင့် နိုင်ငံရေးနှင့် လူထုလူတန်းစားလှုပ်ရှားမှုများတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ ဝတ္ထုပီသစွာပင် ထိုကာလတစ်လျှောက် တိုက်ပွဲများကို ကျောရိုးပြုထား၏။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးကာလ တိုက်ပွဲများတွင် အမျိုးသားသစ္စာဖောက်တို့နှင့် တိုးတက်သောပြည်သူတို့၏ တိုက်ပွဲကို ပြ၏။ ...ထိုအခါ လူတန်းစားပြဿနာသည် ပဓာနပြုလာ၏။ နတ်နွယ်သည် ဝတ္ထုတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထိုဦးတည်ချက်ကိုပင် မဏ္ဍိုင်ပြုပြီး ရေးဖွဲ့ထားလေသည်" ဟု ရေးခဲ့သည်။

ပြီးတော့ သူဝတ္ထုကြီးထဲက ပျဉ်းမနား ကွန်ဂရက်အဖွဲ့အနွဲ့၊ ၁၉၄၈ မတ်လ။

"ရာဇဝင်တွင် မကြုံဘူးသော တောင်သူလယ်သမားတို့၏ ဝါးချွန်တပ်များ၊ ယူနီဖောင်း ဝတ်ဆင်ထားသော တပ်ဦးများ၊ ၁၉၄၆ ခုနှစ်မှစ ပုန်ကန်နေသော လက်နက်ကိုင်များ တက်ရောက်ကြသည် ဖြစ်၍ မြေအပြင်သည် မြည်ဟည်းလျက် ရှိသည်။"

ဇာတ်ကောင် ကိုမြင့်ခိုင်နှင့် ယဉ်ယဉ်မြတို့သည် ပျဉ်းမနားကွန်ဂရက် ရှုခင်းနောက်တွင် တွေ့ဆုံ၊ နှုတ်ဆက်၊ ခွဲခွာ ကြရလေတော့သည်။

ပျဉ်းမနား ကွန်ဂရက်ကြီးအပြီး (၁၀) ရက်တိတိအကြာတွင် ကိုမြင့်ခိုင်သည်...

ယဉ်ယဉ်မြသည် တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ချက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရလေတော့သည်။ ဝေးသည်ထက် ဝေးကြရပြီကော အစ်ကိုရယ်...

-၄-

ဆရာနတ်ကို လေ့လာမိခဲ့ရာ၌ သူ ရန်ကုန်ရောက်သော ပုံကားချပ်ကို ကျွန်တော် ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ လူငယ်တစ်ယောက်၏ ရင်ခုန်ဖွယ် ဘဝကောက်ကြောင်းဖြစ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်။

ဆရာနတ်သည် ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းမှ လာသည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်မှာ မိမိ ရန်ကုန်ရောက်သော နှစ်ဟု ဆရာနတ်က ရေးဖူးသည်။ ရန်ကုန်ကို ပထမဆုံး ရောက်ဖူးသောနှစ်ကား ၁၉၄၉ ခုနှစ်ကဟု ဆိုပါသည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်ကတော့ ရန်ကုန်ကို အခြေချရန်နှင့် စာပေရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ရှိနေသည်။

ရန်ကုန်ရောက်သောညက ပလက်ဖောင်းမှာ အိပ်ခဲ့ရသည်။

ပထမဆုံးညက ကံမကောင်းအကြောင်းမလှသဖြင့် ပါလာသော အိပ်ရာလိပ်ကလေးကို ခေါင်းအုံးပြီး သံသေတ္တာကလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အရှေ့ဘက်တန်း လူသွားစင်္ကြံပေါ်တွင် အိပ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆရာနတ်က ပြန်ပြောင်းသတိရခဲ့ဖူးပါသည်။ ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။

ဆရာနတ်အိမ်ကို ရောက်တုန်းက ဆရာနတ်၏ လူငယ်ဘဝ ဓာတ်ပုံကလေးကို တွေ့ရသောအခါ သူ့စာထဲက ထိုမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း အမှတ်ရမိသည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်မှာ ဆရာနတ် ၁၀ တန်းအောင်သောနှစ်လည်း ဖြစ်သည်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်နှင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တို့တွင် ပညာဆက်လက် သင်ယူသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာတော့ ပင်းယဆောင်အခန်း ၂၂ မောင်ကြာညိုနှင့် အတူနေသည်ဟု ဆိုသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ပညာဆည်းပူးရင်း စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းမှာ အယ်ဒီတာ စလုပ်သည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်။

ဆရာနတ်၏ စာပေဘဝကတော့ ၁၉၅၀ ခုနှစ်ကတည်းက စတင်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လ ဟံသာဝတီသတင်းစာ မဂ္ဂဇင်းကဏ္ဍမှာ ရေးသည့် ကဗျာ။ 'ကျောင်းသူမ' သူ၏ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာမူ စာပေနယ်ကို စတင်ခြေချသည့် စာမူ။

၁၉၅၀နှင့် ၁၉၆၀ ဆယ်စုနှစ်သည် ဆရာနတ်နွယ်၏ လူငယ်ဘဝတွင် အရေးကြီးသော ဆယ်စုနှစ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

လွင်လပ်ရေးကြေညာပြီးစ ပထမဆယ်စုနှစ်။

ကျောင်းသားလူငယ်ဘဝ၌ ရှိနေဆဲ ဆရာနတ်၏ စာပေဘဝသည် ထိုဆယ်စုနှစ်တွင် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် စတင်ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ စုံထောက်မဂ္ဂဇင်း၊ လူထုဂျာနယ်၊ တိုင်းချစ်ဂျာနယ်တို့တွင် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာ၊ ပြဇာတ်တွေရေးသည်။ အယ်ဒီတာဘဝကိုလည်း ထိုဆယ်စုနှစ်အတွင်းမှာပင် စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဆယ်စုနှစ်တွင် တိုင်းပြည်ကြီးကလည်း လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်။ ထိုလှုပ်ခတ်သော ဆယ်စုနှစ်အတွင်းမှာပင် ဆရာနတ်နွယ်သည် သူ၏နာမည်ကျော် 'အပြာ' ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၅၆၊ ပြီးတော့ 'အဝါ'၊ ၁၉၆၀၊ ထို့နောက် ထိုဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို ပေါင်းပြီးထုတ်သည်။

အပြာအဝါ။ စစ်ပြီးခေတ် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု နောက်ခံ။ ထို့နောက် မကြာလှပါ။ သူ၏ အထူးအောင်မြင်ကျော်ကြားသော၊ လှုပ်ရှားပွဲတင်သော၊ သူ၏ စာပေမှတ်တိုင်လည်း ဖြစ်သော သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်ကြီး 'တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမည်' ကို ထိုဆယ်စုနှစ် အလွန်ကလေးမှာပင် ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်သည်။ ၁၉၆၃၊ ထိုနှစ်များသည် သူ့ဘဝကို (အယ်ဒီတာလုပ်ပြီး ဝတ္ထုရေးသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို) အကြီးအကျယ် ရိုက်ခတ်သွားသောနှစ်များ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ထိုနှစ်များသည် တိုင်းပြည်ကိုလည်း ရိုက်ခတ်သည်။ ထိုနှစ်များသည် ပြည်သူလူထုကိုလည်း ရိုက်ခတ်သည်။ အနုပညာချစ်သော နိုင်ငံရေးဆောင်ရွက်သော စစ်ပြီးခေတ် လူငယ်များအားလုံးကို ထိုနှစ်များသည်

ရိုက်ခတ်သည်။ ထိုနှစ်များသည် လူငယ်စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကိုတော့ မဖြစ်မနေ စာရေးဖြစ်အောင် အပြင်းအထန် တိုးတိုက်လှုပ်နှိုးသွားသော နှစ်များလည်း ဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်။

သူ့အသက် ၂၀ နှင့် ၃၀ ကြားမှာ 'အပြာ' 'အဝါ' နှင့် 'တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမည်' တို့ကို မွေးဖွားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

-၅-

သူ့စာများတွင် သူက "အေး" ဟု ရေးသော ဒေါ်တင်တင်အေးနှင့် လက်ထပ်သည်မှာ ၁၉၅၅ - ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ (၄) ရက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။

မကြာမီနှစ်များက ဆရာတို့၏ အိမ်ကို ကျွန်တော် ရောက်ရောက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဒါက အံ့ဩဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အတိတ်ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ယခုတော့ သူတို့၏ နွယ်နီလမ်းအိုကလေးကို ကျွန်တော် ပြန်လည် သတိရနေမိသေးသည်။

ယခုအခါတွင် သူ၏ ချစ်လှစွာသော "အေး" လည်း မရှိတော့။ သား (၅) ယောက်၊ သမီး (၁) ယောက် တို့သည်လည်း မရှိတော့။ ယင်းတို့ကို ဆရာသည် သူ၏ မျက်စိအောက်မှာပင် စွန့်လွှတ်သင်္ဂြိုဟ်သွားခဲ့ရလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် သံယောဇဉ်ကြီးလှသော နွယ်နီလမ်းအိုကလေးကို စွန့်ခွာခဲ့သည်။ စာရေးဆရာကြီးသည် ဂီလာန လူအိုကြီးလုံးလုံးဖြစ်ကာ နွယ်နီလမ်းအိုကလေးမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ နွယ်နီလမ်းအိုကလေးဆီမှာ ရှိနေကြသည့် ပထမအိမ်၊ ဒုတိယအိမ်၊ ဗဟိန္ဒာစိမ်းစိမ်းမြေနှင့် ဗဟိန္ဒာ နီနီကျင်ကျင်၊ ဝါဝါရော်ရော်များ။

မကွယ်လွန်မီမှာပင် သူသံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရသော နွယ်နီလမ်းအိုကလေးနှင့် သူ့အကြားတွင် ကိန္နရာချောင်းခြားခဲ့လေသည်။

-၆-

သည်နွယ်နီလမ်းအိုလေးထဲက ပထမအိမ်ကို ကျွန်တော် ရောက်သည်။ ဒုတိယအိမ်ကို ကျွန်တော် ရောက်သည်။ ကြည့်နူးဖွယ်ကောင်းသည်။ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းသည်။ ဒုတိယအိမ်ကလေးတွင် အိမ်ရှေ့မှာထိုင်ရင်း အိမ်ရှေ့က ဗဟိန္ဒာပင်ကလေးဆီမော့ကြည့်ပြီး ကြွေကျသော ဗဟိန္ဒာကလေးတွေကို ငေးနေတတ်သည်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော 'မိုးထဲလေထဲ' ကို ကျွန်တော့်ကို ပြသည်။ သူ၏ ပထမဆုံး ထုတ်ဝေခဲ့သော ဝတ္ထု။ နှစ်ကာလများ ကြာလှပေပြီ။ သူတို့၏အိမ်ထောင်သက်ကဲ့သို့ပင် ကြာညောင်းခဲ့ချေပြီ။ 'မိုးထဲလေထဲ' က အမိုး။ 'မိုးထဲလေထဲ' ဆိုသော အမည်ပေးပုံကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်။

'မိုးထဲလေထဲ' ကို ယခု ပြန်သတိရတော့ ဆရာနတ်နွယ် ဝတ္ထုအမည်ပေးပုံတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ။ အို... တကယ်ပါလဲလားဟု တွေးမိပြန်လေတော့သည်။

ကြည့်။
'မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံး'

'တမင်သက်သက်'
'တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့'
'အကွေ့တစ်ထောင်'
'ရန်သူတစ်ရာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်'
'အုန်းအုန်းကျွတ်ကျွတ်'
'တိတ်တဆိတ်'
'မြေအောက်သင်္ဇင်'
ဆရာနတ်၏ ဝတ္ထုတွေက အများကြီးဖြစ်သည်။
ပင်ကိုရေးတွေ၊ အမှီးတွေ၊ ဘာသာပြန်တွေ။

စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုရှိသည်။ ဒါကလည်း လူငယ်တစ်ယောက် အဖြစ်ကိုပင်။ သူ၏ လူငယ် စာရေးဆရာဘဝဦးကိုပင်။ ဆရာနတ်က 'အပြာ' ကို သူ ၂၃ နှစ်အရွယ်မှာ ထုတ်ဝေတာ ဖြစ်သည်။ စရေးသည့် အချိန်ကတော့ သူ့အသက် ၂၀ ကျော်စလောက်မှာပဲ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိပါသည်။ ခေတ်ကို နားစွင့်သော၊ ထင်ဟပ်လိုသော၊ ပြန်လည်ရိုက်ခတ်လိုသော ယုံကြည်ချက်၊ ဦးတည်ချက်ရှိသည့် ကျောင်းသားဘဝနှင့် အယ်ဒီတာ စာရေးဆရာဘဝ ကူးချည်သန်းချည် ဖြစ်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်၏ တောက်ပသော စာပေလက်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာနတ်က သူသည် 'အပြာ' ကို မန္တလေးမှာ ရေးခဲ့သည်။ သုံးချိုးနှစ်ချိုးရေးပြီး ကျန်တာကို ရန်ကုန်မှာ ရေးသည်ဟု ဆိုသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး (၃) လလောက်မှာ 'အပြာ' ကို ထုတ်ဝေတာ ဖြစ်သည်။

'အပြာ' ကတော့ ဆရာနတ်၏ ပထမဆုံး ပင်ကိုရေးလုံးချင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ၁၉၅၉ - ခုနှစ်။ ဆရာနတ်က သူ့ကို ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်၏ ဟန်တွေ လွှမ်းခဲ့ဖူးသည်ဟု ရေးဖူးပါသည်။ အပြာကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်။ "အလှအပဆိုတာ အပြာပါပဲလား" ဆိုသော ဝတ္ထုအဖွင့်ကို စွဲလမ်းမိသည်။ ယခုတိုင်ပဲ ဒါက စိတ်ထဲမှာ လှနေဆဲ စွဲကျန်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

'အပြာ' ရေးချိန်က အသက် ၂၀ ကျော်ခါစ လူငယ်စာရေးဆရာသည် စစ်ပြီးခေတ်၏ အင်မတန် အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး ဗန်းမော်တင်အောင်၏ ရေးဟန်တွေကို စွဲမက်နေချိန် ဖြစ်မည်။ 'အပြာ' မှာ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ ဟန်တွေ လွှမ်းနေခဲ့သည်။ ဗန်းမော်တင်အောင်၏ 'ဘုန်းမောင် တစ်ယောက်တည်းရယ်' ၏ ဟန်တွေ။ သူ့မျှသာမဟုတ်။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ဖြစ်လာမည့် ဦးခင်မောင်တင့်သည်လည်း ဘုန်းမောင်တစ်ယောက်တည်းရယ်၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကို အားကျခုံမင် နေခဲ့လေသည်။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်သည် ထိုဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်၏အမည် 'ကိုဘုန်းနိုင်' ကိုယူ၊ သူ၏ ကလောင်နာမည်ကို မှည့်ခေါ်ခဲ့သည်ပဲ မဟုတ်လား။

'အပြာ' ကတော့ 'ဘုန်းမောင် တစ်ယောက်တည်းရယ်' ၏ စကားပြေဟန်တွေကို ဆွတ်မျောစီးပျံ့စေခဲ့သည်။

ဆရာနတ်နွယ်က သူ၏ သက်တမ်းအစခရီးတွင် ဆရာဒဂုန်တာရာနှင့် ဆရာနန္ဒတို့၏ ဟန်တွေလည်း သူ့ကို ရိုက်ခတ်ခဲ့သည်ဟု ရေးဖူးပါသေးသည်။

ကျွန်တော် တွေးကြည့်မိပါသေးသည်။

စစ်ပြီးခေတ် နှစ်ကာလများကတော့ သူတို့အားလုံးကို ရိုက်ခတ်သွားခဲ့ဟန်။
ထို့နောက် သူသည် လူငယ်ဘဝမှာပဲ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဟန် 'နတ်နွယ်' ကို ထူထောင်ခဲ့သည်။

သူ၏ 'တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမည်'
သူ၏ 'မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း'

အားလုံးပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဓာတ်ပုံ၊ ပန်းချီကား၊ ပန်းခွေ၊ ပန်းခြင်းများနှင့်
ဆရာနတ်နွယ်။

လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသူများသည် ဆရာနတ်နွယ်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ထမ်းထားကြသူများ၏
နောက်တွင် လူတန်းကြီး တန်းလိုက်ကြလေသည်။

လောကဓံ၏ အကွေ့တစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်လေသည်။

ကိုခါး (ကွမ်းခြံကုန်း)

တံတားအောက်ကရေအလျဉ် နတ်နွယ်

လေးကိုတင်

-၁-

၁၉၇၀ ခုနှစ်များတစ်ဝိုက်က မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းထွက်စတွင် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်လူရွယ်များအဖို့ တစ်လတစ်အုပ် ဝယ်ယူဖတ်ရှုရင်း မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာစာ ကဗျာများသည်လည်း မှတ်မှတ်ရရ ကဗျာများ ဖြစ်နေပါသည်။ နောက် စာပေဆောင်းပါးများကိုလည်း သတိထားပြီး ဖတ်ရှုနေခဲ့ရသည်။ (ဥပမာ) မလိခ၏ မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းများ၊ စာအုပ်ဝေဖန်ရေးများ [အောင်လှိုင်ထွန်း၏ နိုင်ဝင်းဆွေဆီ ပို့ပေးပါ၊ (မသိန်းရှင်ဆီ ပို့ပေးပါ ဝတ္ထုလုံးချင်းအပေါ် ဝေဖန်ချက်)] ရှိသေးသည်။ ဝတ္ထုတိုများတွင် မာန်မြင့်၏ဝတ္ထုတိုများ စသဖြင့် ဆိုပါတော့။

မိုးဝေ စာပေမဂ္ဂဇင်းသည် ယခင် စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းအား ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာ မိုးဝေကို အမှတ်တရ ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် 'မိုးဝေ' အမည်နာမပြောင်းကာ ထုတ်ဝေလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာချုပ်မှာ 'နတ်နွယ်' ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာနတ်နွယ်၏ ဝတ္ထုလုံးချင်းများကို ဝယ်ယူဖတ်ရှုသိမ်းဆည်းထားသူများ ဖြစ်သည်။ အပြာနှင့်အဝါ၊ တစ်ကွေ့တော့တော့ကြဦးမည်၊ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း အစရှိသော သမိုင်းနောက်ခံ မြန်မာဝတ္ထုစာပေများ ဖြစ်သည်။

အခြားဘာသာပြန်လက်ရာများအနေဖြင့် ပြောရလျှင် အီတလီသရုပ်မှန် စာရေးဆရာကြီး 'အဲလ်ဘတ်တိုမိုရေးဗီးယား' (Alberto Moravia) ၏ 'ရောမကမိန်းမပျက်' (The Woman Of Rome) ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်လူရွယ်များကြားဝယ် စာဖတ်နေသူများရှိရာ 'နတ်နွယ်' ဆိုသော စာရေးဆရာ၏ လုံးချင်းဝတ္ထုများဖြင့် ရင်းနှီးနေပြီးသား ဖြစ်တာကြောင့် ယခုလို မိုးဝေစာပေ မဂ္ဂဇင်း A ယ်ဒီတာချုပ် ဖြစ်လာသော A ခါ ထို မဂ္ဂဇင်းကို ဝယ်ယူဖတ်ရှုနေရပါတော့သည်။ စာပေမဂ္ဂဇင်းဟူ၍ A မည်နာမတစ်လုံး ပိုလာပြီး စာပေရေးရာ A ဖြာဖြာများဖြင့် ပိုမိုထူးခြားလာသည်လည်း ပါပါသည်။ A ချိန်ကာလ A ချိန်ဖြင့် A ဆုံး A ဖြတ် ပေးခဲ့သည်မို့ A လွန် A ကြူး A ထူးပြောစရာမလိုပါ။ ၂၀ ရာစု မြန်မာစာနယ်ဇင်းများသမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

-၂-

၁၉၇၉ - ၈၀ ခုနှစ်များတစ်ဝိုက်တွင် ကျွန်တော်သည် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းရှိရာ ဗိုလ်ချုပ် A ဘင်ဆန်း လမ်းမပေါ်မှ ၄၅ လမ်းထိပ်၌ A ယ်ဒီတာလူငယ်များနှင့် သွားတွေ့ပါသည်။ ထို A ယ်ဒီတာလူငယ်များထံမှ ကိုသန်း A နန်းနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဘဝတူ ကျောင်းသားလူငယ်များ ဆုံဆည်းရာ ဘဝတူသလိုလို မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းဖတ်ရှုရန် လစဉ် မေတ္တာလက်ဆောင် ပေးနေသောကြောင့်

http://www.mmcybermedia.com

တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပြန်လာသော ဘဝတက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက် ပန်းချီဆရာ ကျော်မင်းမောင်အား မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် သရုပ်ဖော်ပန်းချီဆွဲရန် မိတ်ဆက်ပေးရသောကြောင့်တစ်ကြောင်း ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

မိုးဝေ စာပေမဂ္ဂဇင်းသည် လူငယ်အယ်ဒီတာများဖြစ်သော အောင်မော်၊ ညိုသစ်၊ သန်းအုန်းတို့နှင့် ဒုတိယမြောက် ရှင်သန်ထမြောက်နေသော အချိန်ကာလတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာနတ်နွယ်သည် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ်မှ ခေတ္တအနားယူပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုများ (ဘာသာပြန်များ အပါအဝင်) ရေးသားနေသည်။ 'မိုးဇော်ဟိန်း' ကလောင်အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ရာတွင် 'အရောင်းရဆုံးစာအုပ်များ' (Best Seller) ဖြစ်ပြီး နတ်နွယ်ကလောင်အမည်ရင်းဖြင့် 'စိန်ခေါ်ပွဲ' (ရှုစာရေးဆရာ 'ချစ်ကော့စ်' Chevkov ၏ The Duel ဝတ္ထုလတ်) 'ဒက်ဇယ်လာ' (အမေရိကန်စာရေးဆရာ 'ဂျက်လန်ဒန်' Jack London ၏ Dezzeler ဝတ္ထုလတ်) များ ဖြစ်သည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်များတစ်ဝိုက်ရောက်တော့ ၃၇ လမ်းရှိ ဘဝတက္ကသိုလ်စာအုပ်တိုက်တွင် 'နွယ်နီ' မဂ္ဂဇင်း စတင်ထုတ်ဝေသောအချိန်ကမှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ချိုက်စွာ ဖတ်လာခဲ့ရသော စာရေးဆရာနှင့် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ် 'နတ်နွယ်' ဆိုသော စာပေကြေးမုံရှင်ကို လူချင်းခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စတင် မြင်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဘဝတက္ကသိုလ်စာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင် 'ကိုနေဝင်း' သည် ဘာသာပြန်စာအုပ်များဖြင့် အရှိန်အဟုန်ရကာ ဝါရင့်စာရေးဆရာကြီးများ အပါအဝင် အခြားစာရေးဆရာများ၏ အရောင်းရဆုံး စာအုပ်များ (Best Seller) များအပြင် ခေတ်သစ်ခေတ်ဟောင်း၊ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုစာအုပ်များကိုပါ ပုံမှန်ထုတ်ဝေနေပါသည်။ နောက် မြန်မာဘာသာပြန်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော မောင်ထွန်းသူ၏ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုစာအုပ်များသည် ဘဝတက္ကသိုလ်စာအုပ်တိုက် ရပ်ဝန်းမှ ရှင်သန်ကြီးထွား အောင်မြင်လာပါသေးသည်။

နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ကျွန်တော် စာမူသွားပို့စဉ်က ဆရာနတ်နွယ်ကို မမြင်ဖူးခဲ့သော်လည်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ညနေသုံးနာရီလောက် လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်တွင် ဆရာနတ်နွယ် ပါလာသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် သူငယ်ချင်းက "ဟိုမှာ ဆရာနတ်နွယ်" ဆိုလာသဖြင့် အုပ်စုလိုက်ထိုင်နေသော လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ စားပွဲဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရပါသည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ထပြန်တော့ အသေအချာကြည့်နေမိသည်။ ဆရာနတ်နွယ်သည် ဆံပင်ကို သပ်ရပ်ပြားချပ်စွာ ဖိးသင်ထားသော၊ မျက်နှာလေးထောင့်မကျတကျ၊ ခပ်ပြားပြားရှိသော၊ နောက် နားရွက်လည်း ကားသေးသည့် လူပုံ ပိန်ပါးချပ်ရပ်နေသော ရုပ်ပုံလွှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ ပြီးတော့ အကျီလက်တိုနှင့် ပုဆိုး သပ်ရပ်စွာ စည်းဝတ်ထားသော ဝတ်စားပုံကိုလည်း သတိထားမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညနေ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှအပြန်တွင် လွယ်အိတ်လွယ်လျက် စာရေးဆရာများကြားဝယ် တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘယ်လောက်အထိ ဆရာနတ်နွယ်၏ ဝတ္ထုစာပေများ စွဲလမ်းခဲ့သည်မသိ။ ဆရာနတ်နွယ်၏ ရုပ်ပုံလွှာကို စတင်မြင်တွေ့စမှပင် မှတ်မှတ်ရရကို သတိထားမိနေသည်။ တစ်နေ့သောအခါတွင် ကျွန်တော်သည် မြောက်ဥက္ကလာပရို ဆရာသစ္စာနီဆီ နံနက် ၁၀ နာရီလောက်အသွား၊ ခေမာသီဟီးနီးကားအစီး၊ မြောက်ဥက္ကလာပ ဆေးရုံထိပ်အရောက် လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ရင်း အကျီလက်တိုနှင့် ပုဆိုး သေသပ်စွာ ဝတ်စားထားသော ဆရာနတ်နွယ်ကို ကားစောင့်နေစဉ် လှမ်းတွေ့ရသဖြင့် ကားပြတင်းပေါက်မှ လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိပါသေးသည်။ ဪ... နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်အား နွယ်နီလမ်းမပေါ်တွင် အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၉၆ ခုနှစ်က ထင်သည်။ ညနေခင်းလောက်တွင် ၃၃ လမ်း (အထက်လမ်း) ရှိ ဆာကူရာဟိုတယ်၏ ကားဝင်းအတွင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲတစ်ဝိုင်း၌ ဆရာမြသန်းတင့်နှင့်အတူ ထိုင်နေသော ဆရာနတ်နွယ်ကို အနီးကပ် တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဆရာမြသန်းတင့်က ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသားမို့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း လှမ်းခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စာပေဆောင်းပါးများ တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ ရေးစပြုနေသည်မို့ တွေ့တွေ့ချင်း လှမ်းခေါ်ရင်း “ခင်နှင်းယုအကြောင်း ရေးထားတာ ဖတ်ရတယ်။ ဆက်ရေးစမ်းပါဗျာ” ဟု ပြောပါသည်။ သို့နှင့် ထိုစားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်မိရက်သား။ ပြီးတော့ ဆရာနတ်နွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိရက်သား။ ကျွန်တော့်အဖို့ ထိုညနေခင်းမြင်ကွင်းထဲမှ ဆရာနတ်နွယ်ရုပ်ပုံလွှာကို စိတ်ထဲတွင် ထပ်မံ ကောက်ကြောင်းဆွဲနေမိတော့သည်။

နောက် ဆရာနတ်နွယ်နှင့် မတွေ့တော့သော်လည်း နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာများမှတစ်ဆင့် တွေ့ရပါသည်။ ဆရာနတ်နွယ်၏ ပင်ကိုယ်ရေးဝတ္ထုလုံးချင်းများဖြစ်သော ‘တံခွန်တိုင်မောင်နှမများ’ နှင့် ‘နန္ဒဝန်သို့အပြန်’ စာအုပ်များ ဖတ်ရပြီးနောက် ဆက်လက်မဖတ်ရသော်လည်း ခရီးသွားစာပေလက်ရာများ (သီတာခုနှစ်တန်၊ တောင်စဉ်ခုနှစ်ထပ်)၊ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်များ (တောအကြောင်းတောင်အကြောင်း၊ မိမိနှင့် စာရေးဆရာများ) တော်လှန်စာပေ ဆောင်းပါးစာအုပ်အဖြစ် ထင်ရှားသော မောင်နေဝင်း၊ မင်းကျော်တို့နှင့် ပူးတွဲရေးသားခဲ့သည့် (တော်လှန်စာပေအတွေးအမြင်)၊ ဝေဖန်ရေးစာပေစာအုပ် (မနေ့တစ်နေ့က ရွာတဲ့မိုး)၊ ‘ကောလိယ’ ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သော (ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးအဘိဓာန်)၊ စာပေရေးရာစာအုပ် (မင်းကျော်နှင့် ပူးတွဲရေးသားခဲ့သည့် ‘မလိခ’ ၏ မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း နောက်ဆုံးစာအုပ်) များကို အဆက်မပြတ် ဖတ်ရှုလေ့လာနေရသည်။

ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေရသော မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း၏ တတိယပိုင်းစာအုပ်တော့ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိသေးပါ။ အယ်ဒီတာချုပ်အလုပ်နှင့် တစ်ကြောင်း၊ အခြားစာပေလက်ရာများ ဖန်တီးရေးသားနေရသော အလုပ်နှင့်တစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရေးသားပြုစုနိုင်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း နားလည်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပုဂံစာအုပ်တိုက်နှစ်လည် အထူးထုတ် စာအုပ်များမထုတ်ခင် စာအုပ် ကြော်ငြာများကိုပင် ဂရုတစိုက် ဖတ်ရှုခဲ့ရာ “ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်စ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အတွက် ကသာထောင်ကြီးလည်းဖွင့်၊ ထိုမှစ၍ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲများတွင် ပါဝင်ခဲ့သော သခင်များ၊ ရဲဘော်များ၊ တိုင်းရင်းသားများ၏ သမိုင်းနောက်ခံ” ဆိုသော စာလုံးများကို သတိရနေပါသည်။ သို့သော် ဆရာနတ်နွယ်သည် ဘာသာပြန်စာအုပ်ကြီးများကို တခုတ်တရ ရေးသားထုတ်ဝေလာပါသည်။ Unity စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေလာသော ရုရှားစာရေးဆရာကြီး ‘ဖျိုဒို ဒေါ်စတိုယက်စကီး’ (Fyodor Dostoyesky) ၏ ‘ကာရာမာဇော့ ညီအစ်ကိုများ’ (The Brother Kyaramazov) ဝတ္ထုရှည်ကြီးသည် ၂၀၀၂ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်ဆု) ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဆရာနတ်နွယ်၏ စာရေးသက်တမ်း (၅၁) နှစ်အတွင်း ပထမပီးဆုံး ရရှိခဲ့သော စာပေဆုပင် ဖြစ်သည်။ နောက် အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး ‘ဟာမင်ဗဲလ်လီ’ ၏ ‘မိုဗီအစ်’၊ ‘ဖရန့်ကာဖကာ’ ၏ ‘ရဲတိုက်ကြီး’ စသဖြင့် တစ်ခုတ်တရ ပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှာလည်း တလေးတစား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

http://www.mmcybermedia.com

ကျွန်တော်သည် စာအုပ်လောကတွင် လစဉ်ရေးသားနေသော 'မိမိနှင့် စာအုပ်များ' ဆောင်းပါးများ ဖတ်ရင်း၊ စာရေးဆရာနတ်နွယ်နှင့် သူ၏လုံးချင်းစာအုပ် သမိုင်းကြောင်းကို ခြေရာကောက်နေရသည်။ သူ၏ ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုတို (သေမင်းတမန်ဝတ္ထုတို) သည် မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာပဲ ရှိပါသည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်ထုတ် ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ဖော်ပြခံရသည်။ နောက် ပထမဦးဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် (၁၉၅၁ ခုနှစ်ထုတ် စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းမှ 'သွေးအလူးလူး ဧကရီ')၊ ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ် (မိုးထဲလေထဲ) စသဖြင့်။ သို့ရာတွင် စာအုပ်လောကမဂ္ဂဇင်းမှ 'မိမိနှင့် စာအုပ်များ' ဆောင်းပါးတွင် ပထမဦးဆုံး ရေးသားခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထု (ကမ္ဘာမြေအနံ့)သည် ဘာကြောင့် ဒုတိယမြောက် လုံးချင်းဝတ္ထု ဖြစ်သွားရပုံကို ဖတ်လိုက်ရပါသေးသည်။

ဆရာနတ်နွယ်သည် စာပေလောကအတွေ့အကြုံများကို 'မိမိနှင့် စာရေးဆရာများ' ဆိုပြီး စာရေးဆရာများအကြောင်း ရေးသားခဲ့သလို 'မိမိနှင့် စာအုပ်များ' ဆိုပြီး ကိုယ်ရေးသားခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထုများအကြောင်း ရေးသားပြုစုနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

-၄-

ကျွန်တော်သည် ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်မှစ၍ ပုဂံစာအုပ်တိုက်သို့ စာအုပ်စီစဉ်ထုတ်ဝေရန် ရောက်ရှိနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ပုဂံစာအုပ်တိုက်၊ အုပ် (၃၀၀) ပြည့် အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းရှိ 'နန်းယု' စားသောက်ခန်း၌ ကျင်းပပြုလုပ်ရာ ဆရာနတ်နွယ် တက်ရောက်လာပြီး အမှာစကားပြောပါသည်။

၁၉၆၄ ခုနှစ်များတစ်ဝိုက်က မြန်မာစာပေလောကတွင် ပုဂံစာအုပ်တိုက်ဆိုပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ပေါ်တွင် တူ တံစဉ် တံဆိပ်ကလေးဖြင့် စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက် ထွက်ပေါ် ထင်ရှားလာစမှာပင် စာအုပ်တိုက် တည်ထောင်သူ ကိုချော (နောင် ပုဂံကိုချော)နှင့် သူ၏အစ်ကို စာရေးဆရာမင်းကျော်နှင့်အတူ စာရေးဆရာနတ်နွယ်၊ စာရေးဆရာကျော်အောင်၊ စာရေးဆရာမိုးဝေ၊ စာရေးဆရာ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း၊ စာရေးဆရာမောင်နေဝင်း တို့သည် ပုဂံစာအုပ်တိုက် ဝိုင်းတော်သားများ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ စာအုပ်ပေါင်း ၂၅၀ ကျော် ထုတ်ဝေပြီး ခေတ္တခဏ ရပ်ထားရသည်။ ပုဂံကိုချော ကွယ်လွန်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

နှစ်အတန်ကြာ ရပ်ထားရာမှ ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် ပုဂံကိုချော၏ သမီးဖြစ်သူ မခိုင်ခိုင်ဦးနှင့် စာရေးဆရာ မင်းကျော်၏ တစ်ဦးတည်းသောသားတို့ အတူတကွလက်တွဲပြီး ပြန်လည်ထူထောင်ခဲ့ပါသည်။ ပုဂံစာအုပ်တိုက်သည် မီးသင့်ငှက် (ဖီးနစ်ငှက်)ပမာ ပြန်လည်ရှင်သန် ထမြောက်လာသည်။ ထိုအခါ ဆရာနတ်နွယ်၏ ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး 'ဟာမင်ဗဲလ်လီ' ၏ 'မိုဗီဒစ်' ဝတ္ထုဘာသာပြန်စာအုပ်ဖြင့် စတင်ထုတ်ဝေလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာအုပ်ပေါင်း ၃၀၀ ပြည့် ထုတ်ဝေလာ၍ ရာပြည့်အမှတ်တရပွဲကို ပြုလုပ်သည်။ ထိုအခါတွင် ဆရာမင်းကျော် သားက အဝေးရောက်နေသည်။ စာရေးဆရာ ချစ်ဦးညို ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် ဆွေမျိုးသားချင်းများဖြစ်ပြီး ဝိုင်းဝန်း လုပ်ဆောင်လာကြရင်း ပုဂံစာအုပ်တိုက်၏ မှတ်တမ်းတင်စာအုပ်များပင် ဆက်လက်ထုတ်ဝေလာခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်သည် ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှတစ်ဆင့် မခိုင်ခိုင်ဦးကောင်းမှုကြောင့် ဆရာနတ်နွယ်နှင့်

တွေ့ဆုံကာ လေးစားခင်မင်စွာ စကားတွေ ပြောဖြစ်ရပါသည်။ လူချင်းတွေ့နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာလွန်းစွာ။ တွေ့မည့်တွေ့တော့လည်း ဆရာနတ်နွယ်၏အိမ်အထိ ရောက်သွားခဲ့သည်။ မခိုင်ခိုင်ဦးကတော့ သူမဖခင်၏ လက်ထက်ကတည်းက သိနှင့်နေသူမို့ ဆွေမျိုးသားချင်းလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အား မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ နောက် ဆရာနှင့် ဆရာမင်းကျော်တို့၏ ‘မလိခ’ ကလောင်ဖြင့် ‘မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း’ စာအုပ်ပေါင်းချုပ် စုစည်းထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ကြသည်။

“ကျွန်တော် ရေးထားတာတွေ ကျန်သေးတယ်။ အာကာဦးမဂ္ဂဇင်းမှာ ရှိသေးတယ်”

ဆရာနတ်နွယ်က တိုးညှင်းစွာ စကားပြောရင်း လိုအပ်သည်များကို မှာပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြောပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ အာကာဦးမဂ္ဂဇင်းက ကျော်မြသန်းတို့ မအေးလေးတို့ မဟုတ်လား။ ဖတ်ပြီးပါပြီ ဆရာ။ ခု နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာ ဆက်ရေးတဲ့ ဝင်းဝင်းလတ်တို့၊ ဂျူးတို့၊ နွမ်ဂျာသိုင်းတို့လည်း ဖတ်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော် ရှာပေးပြီး၊ ဆရာမ မခိုင်ကို ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

နောက် ဆရာနတ်နွယ်အိမ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်ပြန်ပါသည်။ မြန်မာဝတ္ထုတိုအညွှန်း ပေါင်းချုပ်အပြင် အခြားဘာသာပြန်စာအုပ်များ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေရန် ကိစ္စများဖြင့် ရောက်သွားရပါသည်။

ဆရာသည် ခန္ဓာကိုယ် သေးသွယ်ပါးလျဟန်ရှိနေပြီး စကားတိုးတိုးနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။ သူများက ပြန်ပြောလျှင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စားပွဲပေါ်လက်ကလေးတခေါက်ခေါက်နှင့် နားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့ လက်ကလေး တစ်ဖက်ဖြင့် နားတစ်ဖက်နား ကပ်ပြီး နားထောင်တတ်သေးသည်။

ကျွန်တော်က ဆရာ့အိမ်အရောက် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ စာအုပ်စင်များကို စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေသည်။ အိမ်မှာပင် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှိနေ၍ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်နှင့် တွေ့နေရာ ဤသို့သောမဂ္ဂဇင်း ဒါမှမဟုတ် ဤသို့သော စာရေးဆရာကြီးနှင့် ဤသို့သော စာအုပ်စင်များပါလားဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ တွေးရင်း ခုလို စာရေးဆရာကြီးဆီ ရောက်နေသော ကျွန်တော်သည် ပုဂံစာအုပ်တိုက်မှ မခိုင်ခိုင်ဦးကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

စာအုပ်စင်များတွင် စွယ်စုံကျမ်းများ၊ စွယ်စုံကျမ်း နှစ်ချုပ်များကအစ မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် စာအုပ်ပေါင်းများစွာ သူ့စင်နဲ့သူ ရှိနေပါသည်။ မြန်မာစာရေးဆရာများ၏ အိမ်အတော်များကို ရောက်ဖူးခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ပထမ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဒုတိယ လူထုစိန်ဝင်း၊ တတိယ မင်းကျော်တို့ အိမ်များဖြစ်ရာ ယခု ဆရာနတ်နွယ်အိမ်မှ စာအုပ်စင်များ၊ စာအုပ်စာတမ်းများကဲ့သို့ အနုတက္ကမ များပြားလှသော စာအုပ်များနှင့် အိမ်ဆောက်ထားသော အိမ်များ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

လေးကိုတင်

တော်လှန်စာပေ၊ မိုးဝေနှင့် ဆရာနတ်နွယ်

ထက်မြက်

ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဆရာနတ်နွယ်က အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ အခန်းထဲတွင် ဆရာနတ်နွယ်၊ ကျွန်တော်နှင့် ပြည်သူ့ကြယ်ဂျာနယ် အယ်ဒီတာတင်အောင်စိုးတို့ ၃ ယောက်သာ ရှိလေသည်။

“တံခါးပိတ်ထားလိုက်တာက တခြားသူတွေ မဝင်ရအောင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလိုရတာပေါ့”

တောင်ညွန့် ၁၀၇ လမ်း၊ နံသာပုံနှိပ်တိုက်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်တွင် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းရိုက်သလို၊ ကျွန်တော်တို့၏ ပြည်သူ့ကြယ်ဂျာနယ်လည်း ရိုက်သည်။ ရုံးခန်းများကိုလည်း နံသာမှာပင် ဖွင့်ထားကြသည်။ မိုးဝေက စားပွဲတစ်လုံး၊ ပြည်သူ့ကြယ်က စားပွဲတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ နံသာရောက်မှပင် ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျသော စာရေးဆရာ နတ်နွယ်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ သိကျွမ်းရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထောင်ထဲတွင် နှစ် A တော်ကြာ နေခဲ့ရသည်။ A င်းစိန် A ကျဉ်းထောင်၊ နောက် ကိုကိုးကျွန်း A ကျဉ်းထောင်၊ နောက် A င်းစိန်ထောင်ပြန်ရောက်ပြီး ထောင်မှလွတ်ခဲ့ပါသည်။ ထို A ချိန်က ပုဒ်မ ၅ နိုင်ငံရေး A ကျဉ်းသား A ဖြစ် ထောင်ဝင်စာမရှိ၊ မိသားစုနှင့်တွေ့ခွင့်မရှိ၊ ထောင်ထဲ ၆ နှစ်ကျော် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

ထောင်မှလွတ်ပြီးနောက် တစ်နေ့မနက်တွင် ပြည်သူ့ကြယ်ဂျာနယ်ကို စုလုပ်နေကြသော ဝင်းမော်၊ တင် A င်းစိန်၊ ကျော်ရင်၊ တင် A င်းလေးနှင့် မောင်သွင်တို့ A မ်ကို တစ်စုတစ်ဝေးကြီး ရောက်လာကာ သူတို့ကားနှင့် တောင်ညွန့်သို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာကြပါသည်။ နံသာတိုက်ရောက်သည်နှင့် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ခိုင်းကာ “ကဲ A ခု A ချိန်ကစပြီး ပြည်သူ့ကြယ်ဂျာနယ်ရဲ့ A ယ်ဒီတာ A ဖွဲ့ထဲမှာ ခင်ဗျားကို A ယ်ဒီတာ တစ်ယောက် A ဖြစ် A ယ်ဒီတာ A ဘေးလုံးက သတ်မှတ်လိုက်ပြီ” ဟု တာဝန်ခံ A ယ်ဒီတာ ဝင်းမော်က ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။ A ဘေးလုံးက သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်းလည်း ရှင်းပြပါသည်။ ထို A ချိန်မှစ၍ ကြားသာကြားဖူးသော မမြင်ဖူးသည့် စာရေးဆရာများကို A လုပ်သင် A ယ်ဒီတာပေါက်စဉ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုစာရေးဆရာများတွင် ဆရာနတ်နွယ်လည်း ပါဝင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ သဲသဲမဲမဲ စာဖတ်သည့် A ရွယ်တွင် ဆရာနတ်နွယ်၏ မိုးထဲလေထဲ၊ A ပြာ A ဝါတို့ ပါဝင်ခဲ့သလို ယခုတိုင်စွဲလမ်းနေပြီး A ကြိုက်ဆုံးဝတ္ထု A ဖြစ် A မှတ်ရနေသော ဝတ္ထုမှာ ‘တစ်ကွေ့တော့

<http://www.mmcybermedia.com>

တွေ့ကြဦးမည်’ ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်ဘီလူးနှင့် ပပဝင်းကို နှစ်ခြိုက်သလို ရုပ်ရှင်ကိုလည်း သဘောကျပါသည်။ ထို့ကြောင့် နတ်နွယ်နှင့် သူ့ဇာတ်ကောင်များကို သဘောကျခဲ့လေသည်။

နံ့သာတိုက် ရောက်သည့်အခါ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ စကားနည်း၊ အေးဆေးနေတတ်သော ဆရာနတ်နွယ်နှင့် သိခွင့်ရသောအခါ သူ့ကို ချစ်ခင်မိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျာနယ်စားပွဲနှင့် မိုးဝေစားပွဲမှာ ၂ ပေခန့်သာ ခြားသဖြင့် ဆရာ့ကို ပိုပြီး ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ နံ့သာတိုက်ထိုင်ရင်း တော်လှန်စာပေနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာနတ်နွယ်နှင့်ကျွန်တော် အချေအတင် စကားပြောခဲ့ကြရသည်။ ထိုနှစ်က ဆရာမင်းကျော် ‘မဟာ’ ဝတ္ထုရှည်ကြီး ထွက်ပါသည်။ စာအုပ်က ထူပြီး Novel ဟု ကြေညာထားသည်။ တံတားဆောက်သည်ကို အခြေပြုရေးထားသော စာအုပ်ဖြစ်သလို၊ ထိုစာအုပ်ကို တော်လှန်စာပေအဖြစ် ဆရာနတ်တို့ ဆရာမင်းကျော်တို့က သတ်မှတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်က မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းသို့ ‘မဟာ’ ဝေဖန်ရေးစာမူကို ပေးလိုက်ပြီးနောက် ၂ ရက်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဆရာနတ်တို့ နံ့သာနောက်ဘက်အခန်းတွင် စကားပြောခဲ့ကြသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဝေဖန်ရေးစာမူကို ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးဝေမှာ ဖော်ပြဖို့ကတော့ ကိုမင်းကျော်မျက်နှာကို ကျွန်တော်ကြည့်ဖို့ ခက်မယ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် စာမူကို ပြန်ပေးချင်ပါတယ်”

“သုံးဖို့ အခက်အခဲရှိတယ်ဆိုရင် စာမူကို ပြန်ပေးပါဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတို့ရဲ့ တော်လှန်စာပေကိုတော့ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျပါဘူး။ မဟာက တော်လှန်စာပေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တော်လှန်စာပေဆိုတာက နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီကို ဦးတည်ရေးသားတာမျိုး ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“တော်လှန်စာပေဆိုတာကို စပြီးရေးတာက ကျွန်တော်တို့ပါ။ မောင်မင်းကျော်ရယ်၊ မောင်နေဝင်းရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်ပေါ့။ တော်လှန်ကဗျာရှိရင် တော်လှန်စာပေလည်း ရှိရမယ်ဆိုပြီး တစ်နေ့ မိုးဝေကအပြန် ဖရေဇာ (အနော်ရထာ)လမ်းမှာ လျှောက်ရင်း အဲဒီတော်လှန်စာပေ ဖန်တီးကြရအောင်ဆိုပြီး သဘောတူလိုက်ကြတာပါ။ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုထက်မြက်ပြောသလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနောက် တော်လှန်စာပေ၊ တော်လှန်စာပေအတွေးအမြင် စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပါပဲ”

“ဒီလိုပါဆရာ၊ တော်လှန်စာပေဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို မြန်မာစာပေလောကမှာ ဆရာတို့ ပထမဆုံးစတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာမှာတော့ အစောကြီးကတည်းက ရှိနေတာပါ။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှာ ဂေါ်ကီက Revolutionary Literature ပြည်သူ့တော်လှန်စာပေလို့ စသုံးခဲ့တာပါ။ အလုပ်သမားလူတန်းစားနဲ့ ဆိုဗီယက်စနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်အတွက် ရေးတဲ့စာပေဟာ တော်လှန်စာပေလို့ ပြောပါတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာတော့ လူရွှန်းက အဲဒီအနစ်သာရအတိုင်း People Literature ပြည်သူ့စာပေလို့ သုံးဖူးပါတယ်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေး အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရေးဖွဲ့တာဟာ ပြည်သူ့စာပေပဲလို့ ပြောတာပါ။ ဒါကြောင့် မဟာက တော်လှန်စာပေ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ် A ၁၆မြင်ရေးအတွက် ရေးတဲ့ ဝတ္ထုရှည်ကြီးပါပဲ။ ဝတ္ထုဂုဏ် မြောက်မြောက်ကတော့ ထားပါဆရာ၊ ဒါဟာ ပုံသဏ္ဍာန် ပြဿနာပါ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဗျာ၊ တော်လှန်စာပေကတော့ ကျွန်တော်တို့စတာ၊ ပြည်သူ့ကို A ကျိုးပြုရေး ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တော်လှန်စာပေကို ရေးပြတာလို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်”

<http://www.mmcybermedia.com>

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့ဂျာနယ်လည်း တိုက်ပြောင်းခဲ့ကြသည်။ ဆရာဒဂုန်တာရာ၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုအရ ကျောက်မြောင်းရှိ ဦးစိုးနိုင်၏ မေတ္တာမိုး ပုံနှိပ်တိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ မိုးဝေက နံ့သာတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပြည်သူ့ဂျာနယ်၌ ဆရာနတ်နွယ်က အိပ်မက်၌ တွေ့ဆုံခြင်းအခန်းကို အပတ်စဉ်ရေးသလို၊ ဆရာဒဂုန်တာရာကလည်း ဗညားသီဟအမည်ဖြင့် စာပေဝေဖန်ရေးများ ရေးပါသည်။ ထိုသို့ရေးကြရင်း အပြန်အလှန် ဝေဖန်ရာမှ ဆရာတာရာ မိုးဝေတွင် မရေးတော့ပါ။ (ဆရာနတ်နွယ်၏ 'မနေ့တစ်နေ့က ရွာတဲ့မိုး' တွင် ဖတ်ပါ) ထိုအခါ ကဗျာဆရာများက ဆရာတာရာနှင့်အတူ မိုးဝေတွင် မရေးရေး လှုံ့ဆော်မှုများ ဖြစ်လာသည်။ တစ်နေ့ ကဗျာဆရာတစ်ဦးက မိုးဝေတွင် ရေးရေး/ မရေးရေးကို ဘယ်လိုမြင်သလဲဟု ကျွန်တော့်ကိုမေးရာ ကျွန်တော်က " 'ရေးရေး' ကို ထောက်ခံပါတယ်။ ဘာကြောင့် မရေးသလဲဆိုတာကို စဉ်းစားကြဖို့လိုတယ်။

ဆရာနတ်နွယ်က ဘာလဲ၊ ဘယ်ဘက်မှာရှိသလဲ၊ ပြည်သူ့ဘက်ကလား၊ ပြည်သူ့ကို ဆန့်ကျင်သူတွေ ဘက်ကလား၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာဒဂုန်တာရာနဲ့ ဆရာနတ်နွယ်တို့ကြား ပြဿနာဟာ ဘက်ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ အခြေခံနိုင်ငံရေးအမြင် ကွဲလွဲလို့ မဟုတ်ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးလို့ပဲ ယူဆပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိုးဝေဟာ ပြည်သူ့ကို အကျိုးပြုရေးအမြင်နဲ့ ထုတ်ဝေတဲ့ မဂ္ဂဇင်းဖြစ်တာကြောင့် ရေးကြဖို့လိုပါတယ်" ဟု ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် နောက်ဆုံးထုတ် ပြည်သူ့ကြယ်ဂျာနယ်တွင် ကျွန်တော်က "အဓိက ဦးတည်ချက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကြ" ဟု ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ ဆရာနတ်နွယ်နှင့် မတွေ့ကြတော့ပါ။ ကျွန်တော်က 'ဘဝတက္ကသိုလ်' တွင် ဘွဲ့လွန်သင်တန်းများ အတက်များနေသဖြင့် စာလည်းမရေးဖြစ်၊ ဆရာနတ်နှင့်လည်း မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ဘဲ နောင် ဆရာနတ်နွယ်က နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေပါတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာနတ် ပြန်ဆုံသည်မှာ ၃၄ လမ်းတွင် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း ရုံးခန်းဖွင့်ထားချိန်က ဖြစ်သည်။ ဆရာနတ်နွယ်က အယ်ဒီတာချုပ်၊ ဆရာတင်စိန် (ပထဝီဝင်)က တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က နွယ်နီတွင် မရေးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နွယ်နီဝိုင်းတော်သားများဖြစ်သည့် တင်စိန် (ပထဝီဝင်)၊ မောင်မြင့်ဦး (ညောင်လေးပင်)၊ ထင်အောင်ကျော်၊ ချစ်ဝင်းညွန့်တို့နှင့် ကျွန်တော် တွဲဖြစ်ပါသည်။ သူတို့စုထုတ်သော ရွှေမဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်တော် ပုံမှန်ရေးဖြစ်သလို ကိုကျော်ကြီး အယ်ဒီတာလုပ်သည့် ရွှေဝတ်မှုန်မဂ္ဂဇင်းတွင်လည်း ကျွန်တော် လစဉ် ရေးဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က စာမူမှာ ၃၀၀ ကျပ်သာ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆုံနေကျအုပ်စုတွင် ကိုကျော်ကြီးနှင့် ကိုရဲမြင့် (ကိုရဲ - သရဖူ) တို့လည်း လူရင်းများအဖြစ် ပါဝင်ပါသည်။

တစ်နေ့ ၃၄ လမ်းရှိ နွယ်နီတိုက်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ဖြစ်သည့်အခါ ကိုတင်စိန်နှင့် တွေ့သည်။။ ရှေ့ခန်းတွင် ဖြစ်သည်။

"ကိုတင်စိန် ကျွန်တော် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ဝယ်ချင်ပါတယ်။ ယခုလထုတ်ပါ။ ဆရာနတ်နွယ် ဆောင်းပါးကို ဖတ်ချင်လို့ပါ"

ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရာ "မဝယ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတာထဲက မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးပါ့မယ်" ဟု ကိုတင်စိန်က ပြောပြီး နောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပါသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ရင်း ကိုတင်စိန်ထွက်အလာကို စောင့်နေခိုက်တွင် ဆရာနတ်နွယ် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ကိုင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ကိုင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြကာ ဆရာနတ်က-

“မဝယ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကိုထက်မြက်ကို လက်ဆောင်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့မဂ္ဂဇင်းမှာတော့ ရေးပေးရမယ်နော်” ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း အိုးတိုးအတ ဖြစ်သွားကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။ ဆရာနတ်နွယ်က သူ့စကားကို အဆုံးမသတ်သေးဘဲ ဆက်ပြောပါသည်။

“အဲဒီလို ဘာကြောင့် ပြောရသလို့ဆိုတော့ အကြောင်းရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဌေးမြိုင်နဲ့ အချေအတင် ရေးကြတာကို ခင်ဗျားသိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ပြည်သူ့ဂျာနယ်မှာပဲ ရေးကြတာမဟုတ်လား။ ဒီနောက် မိုးဝေမှာ သူ မရေးတော့ဘူးဗျ။ စာမူသွားတောင်းလည်း မပေးဘူး။ သိပ်လည်း မလာတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မဂ္ဂဇင်းထွက်ရင်တော့ မိုးဝေကို လာယူလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်လတော့ ကိုဌေးမြိုင်တိုက်ကို စာအုပ်လာယူတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က မဂ္ဂဇင်းကိုပေးရင်း ‘ကိုဌေးမြိုင် မဂ္ဂဇင်းကိုလာယူရင် စာမူလည်း ပေးရမယ်နော်’ လို့ ရယ်ပြီး နောက်ပြောလိုက်မိတယ်။ သူက ကျွန်တော်နောက်တာကို ဘာမှမတုန်ပြန်ဘူး။ ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငါနောက်တာ လွန်သွားသလားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကစပြီး ကျွန်တော့်ဆီမှာ သူ မဂ္ဂဇင်း လာမယူတော့ပါဘူး။”

ထိုအခါ ကျွန်တော်ကလည်း...

“နွယ်နီမှာ ကျွန်တော် ရေးချင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဘာရေးရမလဲဆိုတာ မရွေးချယ်နိုင်တာရယ်။ ဒီဘက်လည်း မရောက်ဖြစ်တာကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော် ရေးပြီး လာပို့ပါမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုတင်စိန်ကို ပေးလိုက်ပါ့မယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် နွယ်နီတွင် ကျွန်တော် ပင်တိုင်နီးပါး ရေးဖြစ်ပါသည်။ ရေးရမည့်အကြောင်းများကိုလည်း ဆရာနတ်က Assignment ပေးလေ့ရှိပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းများကို ထုတ်ဝေခွင့်ပေးချိန်က နွယ်နီ၊ ရနံ့သစ်၊ မိုးဂျာနယ်တို့မှာ နိုင်ငံတကာ သတင်းဆောင်းပါးများကို ဦးစားပေးဖော်ပြသော မဂ္ဂဇင်းများအဖြစ် စာဖတ်သူတို့က အရံစိုက်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ပရိသတ်နဲ့သူ အပေးခံကြရသည်။ ကျွန်တော်က ရနံ့သစ်တွင် အရေးများပြီး မိုးဂျာနယ်တွင် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများကို ရေးသည်။ ယခု နွယ်နီတွင် ဆရာနတ်ရေးခိုင်းသည်ကို ရေးပေးပါသည်။

နွယ်နီသည် အခြားမဂ္ဂဇင်းများနည်းတူ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ဖြစ်လာသည်။ ၃၄ လမ်း A ၁က်ထပ်မှ A ပေါ်ထပ် ပြောင်းသွားသည်။ မိုးဂျာနယ်မှာ သခင်အောင်ဖေ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ဦးကိုကိုကြီး အယ်ဒီတာ မလုပ်တော့သည့်အချိန်တွင် လက်ပြောင်းလက်လွှဲ ထုတ်ဝေကြပြီး နောက် လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းသွားပါသည်။ ရနံ့သစ်မှာလည်း အယ်ဒီတာအပြောင်းအလဲ များလာသည်။ ကိုချစ်ဝင်းမောင် မကိုင်နိုင်တော့သည့် အချိန်မှစ၍ ယခင်လောက် အပေးမရှိတော့ဟု ထင်သည်။ နွယ်နီမှာမူ ဆရာနတ် ကိုင်တွယ်နေသဖြင့် နွယ်နီ၏မူများ ပျောက်မသွားခဲ့ပါ။ သို့သော် ဆရာနတ်နွယ်၏ ကျန်းမာရေးက ယိုယွင်းလာခဲ့ပါသည်။ ဆရာပြောင်းသွားသော မြောက်ဥက္ကလာပနေအိမ်သို့ ကျွန်တော်သွားပြီး ဆရာစာပေနှင့် နိုင်ငံရေး ဖြတ်သန်းမှုအကြောင်း အင်တာဗျူးလုပ်၍ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာဘဝကို ခက်ခဲစွာ ရုန်းကန်နေရကြောင်း သိရသည်။ သမီး၊ သားမက်တို့ ဆုံးပါးသွားခဲ့သလို သားတစ်ယောက်လည်း ဆုံးပါးသွားသည်။ ဆရာသည် နွယ်နီလမ်း A လယ်မှနေ ထိပ်ပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာကျန်းမာရေးမှာ မကောင်းလှ။ သူ့နားများမှာ

http://www.mmcybermedia.com

မကြားသလောက်ပင် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ၏ ၇၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ကျင်းပဖို့ သူ့တပည့်များနှင့် စာပေလောကမှ သူ့မိတ်ဆွေများက စီစဉ်ကြပါသည်။ ထိုအ ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့လည်း ပါသည်။

တစ်နေ့ ၄၅ လမ်းရှိ ပိတောက်ပွင့်သစ် ရုံးခန်းတွင်ရှိစဉ် ကျွန်တော်၊ မောင်စိမ်းနီ၊ ကိုခါး (ကွမ်းခြံကုန်း) တို့ ဆရာနတ်မွေးနေ့အ ကြောင်း စကားပြောဖြစ်သည်။ ထိုလက ပိတောက်ပွင့်သစ် မဂ္ဂဇင်းအ ဖုံးကို ဆရာနတ်မွေးပုံဖြင့် ထုတ်ဝေမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုခါး (ကွမ်းခြံကုန်း) က-

“ဆရာနတ်မွေးနေ့မှာ ဆရာဒဂုန်တာရာကို ဖိတ်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျ။ အဲဒီလို လုပ်နိုင်ရင် အ လွန်ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းမှာပဲ”

ဟု အ ကြံပြု ပြောပါသည်။ မောင်စိမ်းနီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအ ကြံကို ဝမ်းပမ်းတသာလက်ခံပြီး သူက ဆရာနတ်ကိုပြော၊ ကျွန်တော်က ဆရာတာရာကို ပြောဖို့ တာဝန်ယူလိုက်ကြပါသည်။ ကိုစိမ်းနီက ဆရာနတ်နှင့် တွေ့သောအ ခါ-

“ဆရာ ဆရာမွေးနေ့မှာ ဘယ်သူတွေကို အ တွေ့ချင်ဆုံးလဲ ဆရာ”
ဟု မေးရာတွင် ဆရာနတ်က-

“ကျွန်တော် အ ခုအ တွေ့ချင်ဆုံးကတော့ ကိုဌေးမြိုင်နဲ့ ကိုဝင်းတင်ပဲဗျာ”
ဟု ဖြေလိုက်သည့်အ ကြောင်း ကိုစိမ်းနီက ပြန်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်လည်း တောင်ဥက္ကလာပ မြင်သာတွင် ဆောင်းခိုဖို့ ရောက်နေသော ဆရာဒဂုန်တာရာထံ သွားလည်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သဘောထားကို ဆရာ ငြင်းလိမ့်မည်ဟုတော့ မယူဆပါ။ သို့သော် ဆရာက ငြင်းဆန်လျှင်လည်း ဆွေးနွေးဖို့လည်း ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ ကျန်းမာရေးအ ကြောင်း၊ နိုင်ငံတကာ ဖြစ်ရပ်များအ ကြောင်း ပြောဆိုပြီးသည့်နောက်-

“ဆရာ နောက်တစ်ပတ်မှာ ဆရာနတ်မွေးနေ့လုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆရာ။ ဆရာနတ်က ဒီနှစ် ကျန်းမာရေး ဆိုးလာတယ်။ နားကလည်း မကြားသလောက်ပဲ။ စာလည်း သိပ်မရေးနိုင်တော့ဘူး။ အ ၁ရံစုစည်းဖို့ အ ၁သိပ်မရှိဘူး ထင်တယ်။ အဲဒီ ဆရာနတ်မွေးနေ့ကို ဆရာ တက်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေကလည်း ဆရာတက်ဖို့ ဆန္ဒရှိကြပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ဆရာတာရာက ချက်ချင်း-

“ဟာ တက်ရမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုနတ်မွေးကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာပါဗျာ။ မတွေ့တာ အ တော်ကြာသွားပြီ။ ကိုမြသန်း (ဆရာမြသန်းတင့်) အ သုဘတုန်းကတော့ စကားပြောလိုက်ရသေးတယ်” (မှန်ပါသည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၈ ရက်နေ့ ထိန်ပင်သုသာန်၌ ဆရာမြသန်းတင့်စုပုဂံတွင် ဆရာရုပ်အ လောင်းဘေး၌ ဆရာတော်ဦးပညာ၊ လေးလေး ဦးထွန်းဝေ၊ ဆရာနတ်မွေး၊ ဆရာဒဂုန်တာရာ၊ လေထီးဦးအုန်းမောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆရာမြ၏ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာများကို စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။)

ကျွန်တော်တို့ဆန္ဒကို ဆရာနှစ်ယောက်စလုံးက သဘောတူကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အ တိုင်းထက်အ လွန် ဝမ်းသာသွားကြပါသည်။

ဆရာနတ်မွေးနေ့ကို သူ့အိမ်မှာပင် ကျင်းပ၏။ အိမ်မှာ နွယ်နီလမ်းထောင့်တွင်ရှိ၍ လမ်းကျယ်သလို အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းလေးမှာလည်း ကျယ်သဖြင့် ကုလားထိုင် စားပွဲများချပြီး စာပေသမားများကို ကောင်းကောင်း ဧည့်ခံနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အ တော်များများ ရောက်နေကြပြီ။ ဆရာနတ်မွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ ဆရာဆင်ဖြူကျွန်းအ ၁၀သိန်း၊ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ဆွေဦးတို့လည်း ဆရာနတ်နှင့် စကားပြောနေကြသည်။ ဆရာနားများ သိပ်မကြားတော့သဖြင့် နားနားကပ်ပြီး ပြောရလေသည်။

မနက် ၉ နာရီလောက်တွင် ဆရာတာရာ ရောက်လာပါသည်။ ဆရာတာရာကို စောင့်နေသော လမ်းထိပ်မှ ကဗျာဆရာတချို့က ဆရာတာရာ လာပြီဟု ပြောသည်နှင့် ဆရာနတ်နွယ်မှာ ဝမ်းသာအားရ ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်သည်။ ခြံပြင်သို့ လူငယ်များက ကူပြီး ထွက်စေ၍ ဆရာတာရာလက်ကို ဆရာနတ်နွယ်လက်ပေါ်သို့ ကိုင်စေလိုက်ပါသည်။

“ကိုဌေးမြိုင် နေကောင်းလား”

“လူကတော့ ကောင်းလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိကတော့ မမြင်တော့ဘူးဗျ။ ခင်ဗျား ကျန်းမာရေးကော ဘယ်လိုလဲ”

“သိပ်ကောင်းလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုးတာကတော့ ကျွန်တော့်နားက ကောင်းကောင်း မကြားရတော့ဘူး”

ဆရာနတ်က ဆရာတာရာကိုတွဲပြီး ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ ခေါ်လာသည်။ လူငယ်စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ဂျာနယ်များမှ သတင်းထောက်များ၊ အယ်ဒီတာများ၊ လူငယ်အများအပြား တပျော်တပါးဖြင့် ဆရာနတ်နွယ်၏ ၇၅ နှစ် မွေးနေ့ကို သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ကျင်းပကြပါသည်။

ကျွန်တော်က ဆရာနတ်နွယ် မွေးနေ့အခမ်းအနား၏ အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပါသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ညီညွတ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးအတွက် လက်တွဲခဲ့ကြဖူးသော ဆရာတာရာနှင့် ဆရာနတ်နွယ်တို့ နောက်ထပ် လက်တွဲဖြစ်ကြပါသည်။ စာရေးဆရာအသင်းကြီး စာရေးဆရာသမဂ္ဂ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ချုပ်၊ ပြည်တွင်းစစ် ရပ်စဲရေးနှင့် ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့တို့တွင် ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ဦးဆောင်မှုအောက်၌ ပါဝင်လက်တွဲခဲ့ကြဖူးပါသည်။

မွေးနေ့အခမ်းအနားတွင် ဆရာဒဂုန်တာရာက သူ၏ ရန်သူမရှိ၊ မိတ်ဆွေသာရှိ၊ မုန်းသူမရှိ ချစ်သူသာရှိ၊ နိုင်ငံရေးလုပ်သည်မှာ ရန်သူကို မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် စည်းရုံးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပြီးနောက် ဆရာနတ်နွယ်ကလည်း ဆရာတာရာ၏ အယူအဆကို သူ လက်ခံပါကြောင်း ထောက်ခံ ပြောဆိုသွားခဲ့လေသည်။

ဆရာနတ်နွယ်၏ ၇၅ နှစ် မွေးနေ့ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော် မတွေ့ဖြစ်ပါ။ ဆရာကျန်းမာရေး အတော်ဆိုးလာသောကြောင့် ဆရာနှင့်ရင်းနှီးသော ဆရာ(ဦး)တင်မောင်မြင်နှင့် ကိုမင်းငြိမ်းချမ်း (ကိုမင်း) တို့က ဆရာကို ဆေးရုံတင်လိုက်ကြောင်း သိရသည်။ သို့သော် ဆရာနတ်ထက်အရင် ဆရာဇနီးက လက်တွဲဖြုတ်သွားခဲ့ပါသည်။ ဆရာအဖို့ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားပါသည်။ တစ်ဘဝလုံး လက်တွဲခဲ့သူအဖော်က အရင်ခွဲသွားသဖြင့် အဖော်မဲ့သွားခဲ့ရပါသည်။

ဆရာနတ်နွယ်သည် ကျောင်းသားဘဝ၊ စာရေးဆရာဘဝများတစ်လျှောက်လုံး ပြည်သူ့ဘက်မှ ရပ်တည်ကာ သူ လုပ်သင့်သမျှကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပြည်သူအပေါ် သစ္စာရှိပြီး ကွယ်လွန်သည်အထိ အနုပညာသည် ပြည်သူအတွက်ဖြစ်သည်ဆိုသော ယုံကြည်မှုကို အခိုင်အမာ ကိုင်စွဲသွားခဲ့လေသည်။ ဆရာ၏ တော်လှန်စာပေစာအုပ်၌-

“အချို့သော စာရေးဆရာများက ၎င်းတို့သည် နိုင်ငံရေးသမားများ မဟုတ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးခံယူချက် မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုတတ်ကြသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံရေးအသိရှိသော၊ ပြည်သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဖော်ပြနေသော စာပေအဖွဲ့အစည်းတွင် တက်ကြွစွာ လှုပ်ဆောင်နေသော စာရေးဆရာများကို နိုင်ငံရေးကလောင်များအဖြစ် ရှုတ်ချလေ့ရှိပေသည်။ အချို့ကလည်း ၎င်းတို့သည် ပါတီနိုင်ငံရေးကိုသာ ရွံရှာမုန်းတီးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အမျိုးသားနိုင်ငံရေးကိုမူ စိတ်ပါဝင်စားကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုတတ်ပေသည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုသူများသည် အနုပညာကို အနုပညာသက်သက်အဖြစ် သိမြင်သူများသာ ဖြစ်ပေသည်။ အနုပညာသည် ဝါဒဖြန့်ချိရေးလက်နက်ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုက်ပွဲလက်နက်ဖြစ်ကြောင်း၊ စည်းရုံးရေးလက်နက် ဖြစ်ကြောင်း မသိမြင်သူများ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် စာပေအနုပညာသက်သက်သာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသည်ကပင် နိုင်ငံရေးလုပ်ခြင်း၊ အရင်းရှင် လူ့ဘောင်ဟောင်းဘက်မှ ရပ်တည်ကာ ဝါဒဖြန့်ချိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့၏ လုပ်ငန်းသည် စာပေအနုပညာကို အဖိနှိပ်ခံပြည်သူတို့၏ တိုက်ပွဲလက်နက် မဖြစ်စေဘဲ အရင်းရှင်လူ့ဘောင်ဟောင်း၏ ခံတပ်ရှိစေခြင်းပင်တည်း”

ဟု ရေးသားထားခြင်းဖြင့် ဆရာနတ်နွယ်၏ နိုင်ငံရေးအမြင်၊ နိုင်ငံရေးသဘောထားကို သိနိုင်ပေသည်။ သူ၏ စာပေဘဝတစ်ခုလုံးတွင် သူ ယုံကြည်သော နိုင်ငံရေးအမြင်အတိုင်း ပြည်သူ့စာပေမူကို အမြဲကိုင်စွဲခဲ့သည်။ တော်လှန်စာပေ၏ အနှစ်မှာလည်း ပြည်သူ့အတွက် အနုပညာ၊ ပြည်သူ့အကျိုးပြု စာပေပင် ဖြစ်သည်။ တော်လှန်ကဗျာဆိုသော ကဗျာခေတ်တစ်ခေတ်ကို မှတ်တိုင်စိုက်ခဲ့သည်မှာလည်း မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ဆရာနတ်နွယ်က ထိုမှတ်တိုင်ကို စိုက်ထူပေးခဲ့သည်။ သူ့ကို ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ သူသည် တော်လှန်ကဗျာ၏ founder တစ်ဦးဖြစ်သည်ကိုကား မငြင်းနိုင်ပေ။ မိုဝေကဗျာ၊ မိုးဝေခေတ်ဆိုသည်မှာလည်း မြန်မာစာပေ၏ သမိုင်းခေတ်တစ်ခေတ်တွင် မှတ်ကျောက်တင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာနတ်နွယ်ကို ကျွန်တော် ထာဝစဉ် သတိရနေပါလိမ့်မည်။

ထက်မြက်

ဆရာနတ်နွယ် သို့... အမှတ်တရ

ထင်အောင်ကျော်

-က-

ကျွန်တော်က လက်ထဲက စာရွက်ကလေးကို ဆရာနတ်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အဲသည်အလုပ်ခေါ်စာထဲမှာပါသည့် အကြောင်းအရာကို အတိုချုပ် ရှင်းပြသည်။ ဆရာက မျက်မှန်ကိုထုတ်ကာ စာကို ဖတ်ကြည့်နေသည်။

အဲဒါ ၃၄ လမ်း 'နွယ်နီ' မဂ္ဂဇင်းတိုက် ဝရန်တာမှာ ဖြစ်သည်။ ဆရာနတ်နွယ်က ညနေပိုင်း အလုပ်ပြီးသွားချိန်များတွင် ထိုဝရန်တာလေးမှာပင် ထွက်ရပ်ပြီး လမ်းသွားလမ်းလာများကို ငေးမျှော် ကြည့်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ယောက်များ ထပ်ရောက်လာလေဦးမလားပေါ့။

ကျွန်တော့်အလုပ်ခေါ်စာက အမေရိကန်သံရုံး ပြန်ကြားရေးဌာနမှ ဖြစ်သည်။ အဲသည်တုန်းက ဆရာသည် မဂ္ဂဇင်းကို ဝါမိုးအောင်စာပေမှ ပြန်ယူပြီး သူ့ဘာသာ ပြန်ထုတ်မည်ဟု စိုင်းပြင်းနေချိန်။ သို့သော် ဆရာထံ၌ ငွေရင်းနည်းနည်း လိုနေသည်။ ထိုကာလမှာပဲ ကျွန်တော့်မိဘကလည်း ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကလေး တစ်ခုခု လုပ်ချင်လျှင် လုပ်ဖို့ ငွေကြေးနည်းနည်းထုတ်ပေးမည်ဟု ပြောနေသည်။ ဆရာ့ကို နည်းနည်းပါးပါး ကူနိုင်မလားမသိဟုပြောတော့ သူက "ကူနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့" ဟု ပြောပါသည်။

စာကို ဖတ်ပြီးသွားသောအခါ ဆရာက မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ လမ်းဘက်ဆီ ငေးရီနေပြန်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြောသည်။

"ခင်ဗျား ကြိုးစားလျှောက်ကြည့်ပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားရမယ်ပဲ ထင်တယ်။ ကိုထင်အောင်ကျော် အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဒီအလုပ်ကနေ အတွေ့အကြုံ အများကြီး ရနိုင်တယ်"

ဆရာနတ်က လူတိုင်းကို 'ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်' နှင့် ပြောသည်။ ရင်းလျှင် 'မောင်ရင်၊ ကိုယ်' ဟု သုံးသည်။ 'မင်း၊ ငါ' ဟူ၍ ဘယ်တော့မျှ မပြော။

"ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် လုပ်ပြီးရင် အရင်းအနှီးကလေးလည်း စုမိမယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်လုပ်ချင်တာကလေးတွေ လုပ်နိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကြည့်ရှင်းမယ်"

ဒါပါပဲ။ ယင်းသည်ပင် ဆရာနတ်နွယ်နှင့် ကျွန်တော့်ဆက်ဆံရေး။ ကျွန်တော့်ပေါ်မှာထားသော သူ့သဘောထား။

ထိုအလုပ်ကို ကျွန်တော် လျှောက်သည်။ ဝင်ဖြေသည်။ ထိုအလုပ်ကို ကျွန်တော်ရသည်။ ယနေ့ဆို လုပ်သက်က ကိုးနှစ်ထဲပင်လာပြီ။ ကျွန်တော် ဆက်လုပ်နေဆဲ။ သို့သော် ဆရာမှန်းခွဲသလောက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ စုမိဆောင်းမိ မရှိသေး။

သည်ကာလအတွင်းမှာ ဆရာသည် လောကဓံကို ကြံကြံခံခဲ့သည်။ သူ့မိသားစုဝင်တွေ၊ သူချစ်ခင်နှစ်သက်သူတွေ သူ့မျက်စိအောက်မှာ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကုန်သည်။ နာမကျန်း အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဆရာဆုံးခဲ့ပြီ။

-ခ-

၃၄ လမ်း မြေညီထပ်ရုံးခန်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ စုရပ်ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၅ မှာ မဂ္ဂဇင်းကို ဆရာနတ်က သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ထုတ်မယ်ဆိုပြီး နေရီရီကနေ ပြောင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ 'နွယ်နီ' ပထမဆုံး A ပုံ၏ မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါးကို ကျွန်တော့်ကို ရေးခိုင်းခဲ့သည်။ ဦးနှောက် A ကြောင်း သိပုံဆောင်းပါးရှည် ဖြစ်သည်။

A သည်ကို ပြောင်းလာခါစက ကျွန်တော်သည် A စိုးရရုံးမှာ လုပ်နေဆဲမို့ နေ့တိုင်း မရောက်ဖြစ်။ 'နွယ်နီ' ၏ A မာခံတစ်ဦးဖြစ်သူ ဆည်မြောင်း A င်ဂျင်နီယာ ဆရာချစ်ဝင်းညွန့်ကလည်း ရုံးတစ်ဖက်နှင့်။ သည်တော့ ဆရာနတ်က လူတွေဆုံကြဖို့ စနေကို သတ်မှတ်ပေးသည်။ စနေမှာ ရုံးခန်းကလေးထဲ လူတွေစုံနေလေ့ ရှိသည်။ များသော A ဘေးဖြင့် လာတတ်သူတွေက ချစ်ဝင်းညွန့်၊ မောင်မြင့်ဦး (ညောင်လေးပင်)၊ သရဖူကိုရဲမြင့်၊ မဂ္ဂဇင်း A များ A ပြားကိုင်းခဲ့သူ ကိုကျော်ကြီး စသူတို့ ဖြစ်သည်။ ဆရာနတ်၊ A ယဒိတာ တင်စိန် (ပထဝီဝင်)နှင့် ဒီဇိုင်း မောင်ကျော်စိုးတို့က A ဝိမ်ခံ။

A သည်မှာ A ဆိုင်းမင့်ကိစ္စ ပြောသည်။ စာမူ A ပ်သည်။ စာ A ပ်ထွက်လျှင် စာမူတွေ ရှင်းပေးသည်။ ပြီးလျှင် ညနေစောင်းပြီမို့ နောက်ဆုံရပ်တစ်ခုဆီ ချီတက်ကြသည်။ နောက်ပိုင်း ထိုဆုံရပ်များမှာ ဆရာမြေနှီကုန်းဖိုးလုံးနှင့် (ဦး) မြတ်ဆွေတို့ လာပြီး ပူးပေါင်းလေ့ရှိသည်။

နောက်လေးနှစ်ကြာတော့ ကျွန်တော် A စိုးရ A လုပ်က ထွက်လိုက်ပြီး A ချိန်ပြည့် ဂျာနယ်လစ် တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် စာရေး A ဘေး ကောင်းလာသလို ကျွန်တော့်လက်ကိုလည်း စိတ်ချလာသည်ထင်၊ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို A ဆိုင်းမင့်တွေ ချပေးသည်။ A တော်များများမှာ 'A မျိုးသား ပထဝီဝင်မဂ္ဂဇင်း' မှ ဆောင်းပါးရှည်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ကလောင်ခွဲများဖြင့် နှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ်၊ တစ်ခါတလေများဆိုလျှင် လေးပုဒ် A ထိ ရေးရသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကိုလည်း တစ်ပတ်မှာ လေးငါးရက်လောက်ပင် ရောက်တတ်သည်။

A သည်မှာ ဆရာနတ်နှင့် ပိုပြီး နီးစပ်ခွင့်ရခဲ့သလို ဆရာတင်စိန်၊ ဒီဇိုင်းမောင်ကျော်စိုးတို့နှင့်လည်း ပိုပြီး ကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ နေ့ခင်းဘက်များတွင် ပန်းချီ ကိုဟန် (နောင် 'နွယ်နီ' ကို ထုတ်ခဲ့သူ) ကလည်း နေ့တိုင်းနီးပါး ရောက်တတ်သည်။ သူကတော့ 'နွယ်နီ' ၏ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတော်သား။

နေ့ခင်းဘက်များရောက်လျှင် ကျွန်တော်က ဘယ်ရယ်မဟုတ်၊ ဆရာတင်စိန်တို့ကို ကူသည်။ စာစီထားသော ဆောင်းပါးများကို ယူဖတ်ပေးသည်။ မသိတာများရှိလျှင် ဆရာတင်စိန်ကို မေးသည်။ ဆရာနတ်ကိုတော့ နောက်ပိုင်းကျမှ မေးရဲလာသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့် သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာများထဲမှာ ထိပ်ဆုံးကပါသည်။ အဲသည်မှာ အယ်ဒီတာအလုပ်နှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးလာသည်။

-၀-

အယ်ဒီတာအလုပ်က ဆရာ့ဘဝပင် ဖြစ်တော့သည်။ နတ်နွယ်သည် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ ၁၉ နှစ်မှာ အယ်ဒီတာဖြစ်နေပြီဟု ကြားသည်။ သူ့အယ်ဒီတာလုပ်သက် ဘယ်လောက်ရှိပြီ ကျွန်တော်မသိ။ ထိုသူ အသက် ၃၀ ကျော်မှာတော့ တခြားဝင်ငွေကောင်းအလုပ်တစ်ခု လုပ်နေပြီ။

ဆရာက အသက် ၂၀ မှာ အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ စာတွေလည်း အမြောက်အမြား ရေးနေသည်။ အမြောက်အမြားဆိုတာမှ တကယ့်ကို အမြောက်အမြားဖြစ်သည်။ သူ တစ်ခါကရေးခဲ့သလို “နေရာမလပ် စာဖတ်မည်၊ နေရာမရွေး စာရေးမည်” ဆိုသော မူအတိုင်း ဖြစ်တော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက စင်္ကြံကျောက်ပြားပေါ် စာရွက်ခင်းထိုင်ပြီး ခုံတန်းရှည်ကို စားပွဲလုပ်ရေးခဲ့သည်။ ဘုရားပေါ်က ဇရပ်ထဲမှာ၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်မြက်ခင်းပြင်မှာ ရေးခဲ့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ဆရာဆုံးသည့် မေ ၁၁ ရက်က သူ့သား ကိုငွေနွယ်ဇော်တို့ လင်မယားက လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော ဆရာ့စုံထောက်ဝတ္ထုပေါင်းချုပ် စာအုပ်မှာပင် သူရန်ကုန်ရောက်စ ၁၉၅၃ ခုနှစ်ထဲမှာ ရေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုများကို တွေ့ရသည်။

ဆရာ စာရေးသည်။ အယ်ဒီတာ လုပ်သည်။ မကျန်းမာတော့သည့် ၂၀၀၆-၀၇ လောက်အထိ။ ဆယ်စုနှစ် ငါးခုမကခဲ့။

ဆရာနတ်တို့ အယ်ဒီတာလုပ်သည်က စာမူတောင်းရုံသက်သက် အယ်ဒီတာမျိုးမဟုတ်။ စာမူကောင်းများကို ရွေးချယ်ကာ စင်တင်ပေးနိုင်သော အယ်ဒီတာမျိုး ဖြစ်သည်။ စာရေးသူတစ်ယောက်ကို စာရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ သူ ပြောဖူးသလို စာမူတစ်ခုကို ကောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်ရုံမျှနှင့် ထို စာရေးသူ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို သိသော အယ်ဒီတာမျိုးပါ။

ကျွန်တော် ‘နွယ်နီ’ သို့ ပထမဦးဆုံးပေးသော စာမူကို သူ ဖတ်သည်။ ရွေးတော့မရွေး။ မကြိုက်သေးတဲ့။ သို့သော် နောက်ထပ်စာမူ ရေးပို့နိုင်ကြောင်း ပြောသည်။ ထိုမတိုင်မီက မဂ္ဂဇင်းတိုက်တချို့သို့ စာမူပို့ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းတို့ထဲမှ တိုက်တချို့ဆိုလျှင် စာမူကို ဖတ်ကြည့်ဟန်ပင် မတူ။

ဆရာက ဘယ်စာမူ၊ ဘယ်သူ့ကို ချပေးရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိသည်။ နောက်ပြီး လေ့ကျင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော် စာရေးစက သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းများချည်း ရေးခဲ့သည်။ ဆရာက စာစုံရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားဆိုပြီး ဘာသာရပ်မျိုးစုံကို အဆိုင်းမင့် ချပေးခဲ့သည်။ နောင် ကျွန်တော် အယ်ဒီတာဖြစ်လာသည့်အခါ စာစုံရေးခဲ့သည့်အကျိုးကို ကောင်းစွာ သိရတော့သည်။

ဆရာသည် ဘာသာပြန် အဆိုင်းမင့်တွေ ချပေးသောအခါ မူရင်းနှင့် တိုက်ဖတ်သည်။ ပြီးထား၊ ရှိထားသော စာမူများဖြစ်လျှင် တန်းပေါ်တော့သည်။ ဒါကြောင့်ပင် တချို့ စာရေးကောင်းကြသည်။ ဆရာက မသုံး။ ထိုဆရာများ ဘာသာပြန်မနိုင်ဟု မြင်ပုံရသည်။

နောက်တစ်ခုက လက်ရေးကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ပုံနှိပ်စာလုံး စာမျက်နှာ ဘယ်လောက်ထွက်မည်ကို မှန်းနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ဒုတိယစာမူ ရီယိုညီလာခံအကြောင်း စာဘယ်နှစ်မျက်နှာပေးမည်ကို တွက်ထားပြီးသား။

“ဖူးစကက်မှာ ခင်ဗျားလက်ရေးနဲ့ သုံးမျက်နှာထက်မပိုအောင် ရေးခဲ့” တဲ့။

ဆရာမှာ ဒမ်မီစာအုပ် ရှိသည်။ ရိုးရိုး ဗလာစာအုပ်ပါ။ စာမျက်နှာပေါ်မှာ ဇယားကွက်များချပြီး ဆောင်းပါးအမည်၊ စာရေးဆရာအမည်၊ စာမျက်နှာ ဘယ်လောက်မှ ဘယ်လောက်အထိ၊ အဆိုင်းမင့်အပ် ရက်စွဲ၊ စာအုပ်အပ် ရက်စွဲ၊ ကွန်ပျူတာချပေးရက်စွဲ၊ ဒီဇိုင်းချပေးရက်စွဲ စသည်ဖြင့် အင်မတန် စည်းစနစ်ကျစွာ ထားရှိသည်။ ဆရာဒမ်မီသည် မဂ္ဂဇင်း၏ အသက်ဟုပင် ဆိုရလောက်သည်။ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ ချသည့်အခါ ဒမ်မီအတိုင်းဝင်အောင် ချသည်။ ဒီဇိုင်းနာက များသောအားဖြင့် ဒမ်မီအတိုင်း အံဝင်အောင် ဒီဇိုင်းဆင်ပေးရသည်။ လေးရောင်ခွင်တွေကိုရော ဘယ်လိုပေးမလဲ၊ ဒမ်မီထဲမှာ အကုန် အကွက်ချထားပြီးသား။

ဆရာနတ်သည် စာအကြောင်းကိုသာမက စက်အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်း နားလည်သည်ဟု ဆိုသည်။ တစ်ခါက ကျွန်တော်နှင့် အာလာပသလ္လာပပြောရင်း ငွေအရင်းအနှီး တတ်နိုင်လျှင် သူ့မိသားစုအတွက် ပုံနှိပ်စက်တစ်လုံး ထောင်ပေးချင်ကြောင်း ပြောဖူးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ စက်ကိစ္စမှာ သူနှင့် တွဲမလုပ်ဖူး၍ သည်အကြောင်းကိုတော့ မပြောနိုင်။

ဆရာနတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်မပြောနိုင်သော နောက်ကိစ္စတစ်ခုက ကဗျာကိစ္စဖြစ်သည်။ “ကဗျာစာမူရွေးတာမှာ ဗိုလ်နတ်က ပညာ သိပ်ပါတယ်” ဟူ၍ ဆရာတင်စိန်က သုံးလေးကြိမ်မက ပြောဖူးသည်။ သည်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး (ဦး)တင်စိန်နှင့် ကိုသွေးသစ်တို့က ပြောနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဆရာကတော့ သည်ကိစ္စတွေကို များများစားစား မပြောခဲ့။

-ဃ-

တကယ်တော့ ဆရာနတ်သည် စကားများများပြောသူ မဟုတ်။ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို သိကျွမ်းခင်မင်ချိန်မှာ ဆရာတစ်ယောက် စကားများများ မပြောတော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ များများပြောတော့ များများ အမှားပါနိုင်သည်။ စာပေနယ်ဆိုသည်ကလည်း အကဲဆတ်သည် မဟုတ်လား။

အကျွမ်းမဝင်သူများအတွက်မူ စားပွဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်၊ ဖော်ရွေမှုမရှိသူ တစ်ယောက်၊ သွေးကြီးသူ တစ်ယောက်ဟု မြင်မည်။ မြင်စရာလည်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကိုယ်တိုင်

ရေးဖူးတာရှိသည်။ 'မိမိနှင့် ချစ်ဝင်ညွန့်' ထဲမှာ။ သူတို့နှစ်ယောက် ညနေတိုင်း ဆိုင်ထိုင်ကြသည်။ လူတွေက စိတ်ဝင်စားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေများ ပြောကြသလဲ။

“ဘာမှ မပြောဘူး။ ဆရာကလည်း သူ့ဘာသာသူ ထိုင်နေပြီး ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ဘာသာ ထိုင်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ ပြန်လာကြတာပဲ”

ချစ်ဝင်ညွန့်ဖြေတာ ရှင်းသည်။ တိကျသည်။ အမှန်လည်း အမှန်ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဆရာနတ်ကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့သည်။ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်တော်လည်း ဆရာနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်ဖူးသည်။ အထက်မှာ ရေးခဲ့သလိုပင်။ မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်းလောက်သာ။

သည်နေရာမှာ A လျှင်းသင့်၍ ရေးစရာတစ်ခုရှိသည်။ တချို့က ကျွန်တော့်ကို မကြိုက်ကြ။ ထားတော့။ သူတို့အကြောင်းတွေကို ဆရာနတ်က သိသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောလေမလားဟု စိုးရိမ်တာများရှိကြောင်း ကြားရသည်။ မဟုတ်။ A လွန်အကျွတ်တွေမှတစ်ပါး ကျွန်တော်နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့စဉ် ကလတစ်လျှောက် ဘယ်သူကဘယ်ကဲ့သို့၊ ဘယ်ဝါက ညာကဲ့သို့ ဆိုပြီး ပြောတာ၊ ဆိုတာ မကြားဖူးခဲ့။ သူများပြောလျှင်လည်း မကြိုက်။

ကျွန်တော် ထင်သည်။ ဆရာသည် ကလောင်သွားတော့ ထက်ခဲ့သည်။ သို့သော် နှုတ်တော့ မထက်။ သူ့ကိုယ်သူ A မွန်းမတင်။ သူတစ်ပါးကို ပုတ်ခတ်တာမျိုးလည်း မလုပ်။ A တုယူစရာ A လွန်ကောင်းပါသည်။

A တုယူမည်ဆိုလျှင် ယူစရာတွေ ရှိသေးသည်။ ဆရာသည် A လုပ်ကို A လွန်အ လေးထားသည်။ A လုပ်မှာ ပျက်ကွက်တာမျိုး မရှိတတ်။ တိလည်းတိကျသည်။ ဘယ်တော့ စာမူပြီးမလဲမေး၍ ကျွန်တော်တို့က ရက်တစ်ရက်ပြောလိုက်လျှင် A သည်ရက်ကို သူ မမေ့။ ထိုနေ့မှာ သူ စာမူမျှော်နေတတ်သည်။ ဒါကိုသိတော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ပြီးအောင် ရေးကြရသည်။

ဝိုင်းဖွဲ့ကြလျှင်လည်း စကားများဆူညံတာကို မကြိုက်။ သူက တွေးရင်းသာ နေတတ်သူ။ စကားကောင်းကောင်းပြောလျှင် နားထောင်သူ။ ပေပေကျကျ စားသောက်ခြင်းကိုလည်း မကြိုက်ချေ။ သုံးပက်ဆိုလျှင် တော်ပြီ။ သို့သော် တချို့သူများကို မှာလိုက် ထပ်မှာခိုင်းသည်။ သူ့အတွက် မမှာတော့။ ပြီးလျှင် ငွေရှင်းဖို့ စားပွဲထိုးများကို A ချက်ပြုလိုက်သည်။ သည်နေ့အဖို့ ဝိုင်းသိမ်းပြီ။

-C-

'နွယ်နီ' ကို လက်ရှိထုတ်နေသော A ယ်ဒီတာ မင်းငြိမ်းချမ်း(ကိုမင်း) တို့နှင့် ဝိုင်းသိမ်းတော့ ညဉ့်အတော်နက်နေပြီ။ ဆရာနတ် မြောက်ဥက္ကလာဆေးရုံ တင်ထားရသည်တဲ့။ သည်နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာကျန်းမာရေးကို ကိုမင်းတို့ တတ်နိုင်သလောက် စီစဉ်ကူညီပေးနေသည်။

ဆေးရုံကို သတင်းမေး သွားရမည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ခဲ့။ သွားဖြစ်တော့ ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီတဲ့။ A တူလိုက်လာသူ ကျွန်တော့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကိုဝင်းထိန်က “ဒါဆို နေကောင်းသွားလို့လား” ဟု ခုတင်နီးချင်း လူနာစောင့်တစ်ယောက်ကို မေးလိုက်တော့ “A ငး၊ သက်သာသွားလို့ နေမှာပေါ့” တဲ့။ မရေမရာ။

http://www.mmcybermedia.com

ဖေဖော်ဝါရီ ၁ ရက် ဆရာမွေးနေ့တုန်းက (ဦး)တင်စိန်၊ ကိုမင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့သေးသည်။ ဆရာက နေကောင်းနေသေး၍ မွေးနေ့အမှတ်တရ ဝိုင်းသေးကလေးကိုပင် နွဲ့ပစ်ခဲ့ကြသေးသည်။ ယခု နှစ်လလောက်အတွင်းမှာ ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးရွားသွားနိုင်မလဲ။ သိပ်မဆိုးနိုင်ဟုပဲ ကျွန်တော် တွက်သည်။

ဧပြီအကုန်ပိုင်း တနင်္ဂနွေမနက်မှာ ဒီဇိုင်း ကိုစိုးဝင်းငြိမ်းနဲ့အတူ မြောက်ဒဂုံသို့ သွားခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်တော့ ရင်ထဲနှင့်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသော ဆရာက အတော်ကြီးကို ပိန်သွားသည်။ နဂိုပိန်ဆိုတော့ တွေးကြည့်ပါလေ။ နှာခေါင်းမှာ အောက်စီဂျင်ပိုက်နှင့်၊ လက်မှာ ဆေးသွင်းပိုက်နှင့်၊ နောက် ဆီးပိုက်နှင့်။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။ “ဟား” ဟု အသံပြုသည်။ လေသံမျှသာ။ ဆရာဘေးမှာ ကျွန်တော် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိသည်။ ကိုငွေဇော်နွယ်က ဖြစ်စဉ်တွေ ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော့်မိခင် ဆုံးသွားတာ ခြောက်လပဲ ရှိသေးတော့ အခြေအနေကို ကျွန်တော် ရိပ်စားမိပါသည်။ ရှင်သန်နေရခြင်းကပင်လျှင် ဝေဒနာပါ။

မည်သို့ဆိုစေ တစ်ခုခုတော့ ကျွန်တော် ပြောရမည်။ သူ ရင်းနှီးပြီးသား ကျွန်တော့်လည်ချောင်းထဲက အသံကို သူ ကြားသင့်သည်။

“ဆရာ၊ နေကောင်းအောင်နေ၊ နေကောင်းသွားရင် ဟိုတစ်ခါလို မြို့ထဲ ထွက်ကြမယ်လေ... နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း အားယူကာ စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။ နောက်တစ်ခွန်း ဒါကိုပဲ ထပ်ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကြိုးစားနားထောင်သော်လည်း နားမလည်ခဲ့။ သို့တစေ ဆရာကိုတော့ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ပါသည်။

အဲဒါ ဆရာ့ကို အသက်ရှင်လျက် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ မေ ၁၁ ရက်၊ ကျွန်တော် သင်တန်းတစ်ခုကို ဝိုင်းကူနေပြီး ရုံးကိုပြန်ရောက်လာတော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ဆီးပြောသည်။ “ဆရာနတ် ခုနကပဲ ဆုံးသွားပြီလို့ ဖုန်းသတင်းရတယ်” တဲ့။

ဘဝမှာ အရာအားလုံး လွဲချင် လွဲနိုင်သည်။ သို့သော် သည်ခရီးကို သွားကြရမည်ကတော့ မလွဲ။

ဆရာနတ်နွယ်သည် စကားနည်းချင် နည်းမည်။ စာရေးအားကတော့ လုံးဝ မနည်းခဲ့။ သူ ကွယ်လွန်ပြီး မကြာမတင်မှာပင် ဝက်ဘ်ဆိုက်တွေ၊ ဘလော့ဂ်တွေမှာ သူ့အကြောင်း တက်လာသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားက စာပေဝါသနာရှင်တွေလည်း သိသွားကြသည်။ ဆရာရေးသွားခဲ့သော စာအုပ်စာရင်းကို တတ်နိုင်သလောက် ပြုစုဖော်ပြကြသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် စာရင်းတစ်ခုတွင် စာအုပ်ပေါင်း ၁၁၉ အုပ်ဟူ၍ လျှို့ဝှက်သည်ဖို့ ဝတ္တုများနှင့်ဆိုလျှင် ၁၂၀ ပေါ့။ သူလိုလူမျိုးကတော့ မြန်မာစာပေသမိုင်းတွင် ရှားရှားပါးပါးပင်။

နောက်တစ်ချက် မှတ်သားစရာ ရှိသေးသည်။ ယင်းမှာ သူ ဆုပ်ကိုင်သော 'မူ' ပေါ်မှာ သူရပ်တည်ချက် ဖြစ်သည်။ "မိမိဘဝမှာ အမှားတစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှာ 'အမှန်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်း' ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုထိလည်း ယင်းအမှားကို မပြင်နိုင်သူ" ဟူ၍ သူ ရေးခဲ့ဖူးသည်။
ဟုတ်ပါသည်။ ထိုအမှားကို သူ ပြင်မသွားပါ။

ထင်အောင်ကျော်

မိမိတို့နှင့်... စာရေးဆရာ နတ်နွယ်

မြတ်ဆွေ

စာရေးဆရာကြီးနတ်နွယ်၏ မွေးနေ့သည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ဆရာ၏ မွေးနေ့ကို အကြောင်းပြုပြီး နွယ်နီဝိုင်းတော်သား နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း ပင်တိုင်ရေးစာရေးဆရာအချို့သည် ဆုံတွေ့လေ့ ရှိကြသည်။ ဆရာသည် သူ၏ မွေးနေ့၌ နံနက်စောစော မိသားစုနှင့်အတူ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို တက်ရောက်ကြည့်ညှိသည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ နံနက်စာ စားသည်။

ညနေစာကိုတော့ အိမ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ချက်ပြုတ်ပြီး လာသမျှ အပေါင်းအသင်းများကို ကျွေးမွေးသည်။ သည်အထဲမှာ ယမကာလည်း ပါလေသည်။ မကြာသေးသော နှစ်များအတွင်းက ဆရာ၏ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများဖြစ်ကြသော ချစ်ဝင်းညွန့်၊ ကျော်အောင်၊ မြသန်းတင့်၊ ခင်မောင်အုန်း၊ မြေနီကုန်းဖိုးလုံး စသော စာရေးဆရာများ လောကထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူတို့သည် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း၏ အင်အားများ ဖြစ်၏။

နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းသည် ၁၉၈၈ ခုနှစ်က စတင်ထွက်ရှိခဲ့သည်။ ကနဦးက နိုင်ငံတကာရေးရာကို အားမပေးသေး။ ၁၉၉၁-၁၉၉၂ ပင်လယ်ကွေ့စစ်ပွဲ သတင်းဆောင်းပါးများနှင့်အတူ လှုပ်ရှား အောင်မြင်လာခဲ့လေသည်။

ဆရာနတ်နွယ် ဦးဆောင်သော နွယ်နီမဂ္ဂဇင်း အင်အားစုသည် နှစ် ၂၀ ခန့် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြရသည်။ စာဖတ်သူများထံ တတ်နိုင်သမျှ ကဏ္ဍစုံစွာ ပေးပို့နိုင်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာ သတင်းဆောင်းပါးများ၊ ပြည်တွင်းဆောင်းပါးနှင့် မြန်မာမှု ဆောင်းပါးများကို ဦးစားပေးခဲ့သည်။ ဆရာနတ်နွယ်သည် ကာလရှည်ကြာ မဂ္ဂဇင်းတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်၍ ပင်ပန်းလာသည်။ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို ဆက်ရေးရဦးမည်။ ဤသို့ဖြင့် လူငယ်လူသစ်ထဲမှ တိုးတက်သော အမြင်ရှိသည့် လူငယ်များကို တာဝန်ပေးသည်။ စာပေကို အထူးစိတ်ဝင်စားသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ကိုမင်း (မင်းငြိမ်းချမ်း) က တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ တာဝန်ကို ယူခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် နွယ်နီကို ယနေ့ထိတိုင် ယုယပိုက်ထွေးနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းနှင့်အတူ ဆရာနတ်နွယ်ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

၁၉၅၇-၁၉၅၈ ခုနှစ်လောက်က ကျွန်တော်သည် ပြည်သူ့ဂျာနယ်တွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရောက်နေပြီး တစ်ညနေ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ သခင်မြသန်းနှင့် အယ်ဒီတာ ကိုချစ်စံတို့က ခေါ်၍ အနော်ရထာလမ်းပေါ်ရှိ မွန်းလိုက်ဘားသို့ လိုက်သွားမိသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခါနီးတွင် ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ထားသော ပိန်ပိန်ပါးပါး လူရွယ်တစ်ဦးသည် ခြေဖျားကလေး ထောက်ကာထောက်ကာ လျှောက်လာရင်း သခင်မြသန်းကို တွေ့သောအခါ အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်လေသည်။ စာရေးဆရာနတ်နွယ်ကို ပထမဆုံး တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် သူ အယ်ဒီတာလုပ်သော စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ရေးသားဖူးသည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်လွန်၌ ဆရာနတ်နွယ်သည် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ထူထောင်သည်။ ကျွန်တော်သည် မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကို နှစ်သက်ခုံမင်စွာဖြင့် ပါဝင်ရေးသားရာ ဝတ္ထုတို ဆယ်ပုဒ်လောက် ရေးခဲ့ဖူးလေသည်။

ဆရာနတ်နွယ်သည် မဂ္ဂဇင်းများကို လုပ်ကိုင်ရင်း လုံးချင်းဝတ္ထုများကိုလည်း ရေးသားနိုင်ခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း၊ တစ်ကွေ့တော့ တွေ့ကြဦးမည်၊ A ပြာနှင့်A ဝါ၊ တံခွန်တိုင်မောင်နှမများ စသော ပင်ကိုဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သလို မိုဗီဒစ်လို ထင်ရှားသော ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကိုလည်း တရစပ် ရေးသားခဲ့သည်။

သူ၏ A ဘေးထုတ်မှု၊ လုံ့လဝီရိယရှိမှုမှာ A ဩစရာပင် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာမင်းကျော်နှင့်ပေါင်းပြီး မလိခA မည်ဖြင့် မြန်မာစာပေ မြန်မာဝတ္ထုသမိုင်းကို A ကျိုးပြုသည့် စာပေများကိုလည်း ရေးသားခဲ့သေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် နတ်နွယ်ဟူသော A မည်သည် မြန်မာစာပေလောကတွင် ထွန်းတောက်ခဲ့လေသည်။ စာပေသဘောတရားရေးရာတွင်လည်း လူငယ်စာသမားတို့ တလေးတစား ဖြစ်အောင် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။

သူ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေတိုက်တွင်ထိုင်ပြီး သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း၊ သည်ကမှ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းကို ကူးပြောင်းသောအခါ ကျွန်တော်တို့ A နီးကပ်ရှိနေကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ ညနေချိန်တွင် A မောပြေ ယမကာဆိုင်ထိုင်ရင်း စာပေစကားများ ပြောကြားမိခဲ့ကြသည်။ သူသည် ဘဝတူ စာပေသမားများကို တွယ်တာစာနာသူဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ဆရာနတ်နွယ်သည် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းကို A င်A ဘေးA ပြည့်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ တိုးတက်သော စာရေးဆရာများ ဝိုင်းဝန်းခဲ့ကြသည်။ A ရှိန်A ဟုန် ကြီးမားလာသည်။ ကျွန်တော်သည် နွယ်နီA ယဒီတာ A ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး မဟုတ်သော်လည်း ဆရာနတ်နွယ်က A ယဒီတာတစ်ဦးသဖွယ် A သိA မှတ်ပြုခဲ့သည်။ ခရီးစရိတ်ကA စ ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်က ဝိုင်းတော်သား ဖြစ်လာသည်။ သတင်းကိစ္စမှာA စ လိုA ပ်သောထောင့်ကို ကူညီဖြည့်ဆည်းရသည်။ နေ့စဉ်လိုပင် ညနေပိုင်းတွင် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းA ဖွဲ့နှင့် ဆုံတွေ့မြဲဖြစ်သည်။ သည်A ထဲက နွယ်နီပင်တိုင်ရေးသားသူများ ကြွေလွင့်သွားကြသည်။ ကျော်အောင်၊ မြသန်းတင့်၊ မိုးဟိန်းကို၊ မြေနီကုန်းဖိုးလုံးတို့ မရှိကြတော့၊ ဆရာ A လွန်စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့်တွေ့လျှင် ဆရာက သွားနိုင်တုန်း သွားထား၊ စားနိုင်တုန်း စားထား၊ ရေးနိုင်တုန်း ရေးထားဟု ရယ်စရာလိုလို A တည်လိုလို ပြောလေ့ရှိသည်။ A ချင်းချင်း တွယ်တာမှု၊ ညီညွတ်မှုတွေ တစ်နေ့တစ်ခြား ပိုလာလေသည်။

စာရေးဆရာအချင်းချင်း ရိုင်းပင်မှု၊ စာနာမှုကို ပြသသည့်အနေဖြင့် တွေ့ဆုံပွဲတွေ မကြာခဏ ပြုကြသည်။ သည်အထဲက ဖေဖော်ဝါရီ ၁ ရက်သည် ဆရာနတ်နွယ်၏ နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မှာတော့ ပျော်ရွှင်မှု၊ ခင်မင်မှု၊ ရိုင်းပင်းမှုတွေ မြင့်မားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းထွက်ပြီး မကြာခင်ကစပြီး လစဉ် တစ်ပုဒ်ဖြစ်စေ။ နှစ်ပုဒ်ဖြစ်စေ ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် နွယ်နီကျေးဇူးတရား ကြီးမားခဲ့သည်။ နွယ်နီကို ဦးဆောင်သော ဆရာနတ်၏ ကျေးဇူးတရားကြီးမားမှု ရှိခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့က ဆရာသမားအဖြစ် အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် မှတ်ယူလေးစားခဲ့သည်။

ပင်ပန်းမှုတွေဖြင့် မောလျနေသော ဆရာနတ်ကို ကူညီဖေးမရသည်။

ကျွန်တော်သည် မိမိမှာ ငွေကြေးအနည်းငယ် ပြေလည်လျှင် ဆရာနတ်ကို အားဆေးဘူးများဖြင့် မကြာခဏ ဂါဝရပြုခဲ့မိသည်။ ဤသို့ပြုရသဖြင့်လည်း စိတ်ချမ်းသာရသည်။

ဤသို့ အပြန်အလှန်သဘောဖြင့် ဆရာနတ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အားပေးမှုတည်းဟူသော အားဆေးတိုက်ကျွေးခဲ့သည်ကို သတိရ ခံစားမိလေသည်။ ကျွန်တော်ကား လုံ့လအင်အား ပီရိယအင်အား နည်းပါးသူ ဖြစ်သည်။ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းမှာရေးပြီး အခြားသင့်တော်ရာ မဂ္ဂဇင်းမှာလည်း ရေးရန် နှောင့်နှေးခဲ့သည်။

နှစ်အတော်ကြာကစပြီး ဂျာနယ်တွေ ထွက်ပေါ်လာလေရာ ဂျာနယ်များနှင့် စာပေလောက၊ သတင်းလောကနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရံဖန်ရံခါ ရေးနေမိလေသည်။

တစ်နေ့တော့ ညနေခင်းအပန်းဖြေရင်း ဆရာနှင့်ဆုံတွေ့ရာ သူက မမေးစဖူး မေးခွန်းတစ်ခုမေးသည်။

“ခင်ဗျား တစ်နေ့ကို ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ် မပြီးဘူးလား” ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေမိ။
“တစ်ပတ်မှာ တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်တယ်” ဟု စဉ်းစားပြီး ပြန်ဖြေလိုက်ရ၏။

ဆရာတို့နုစပါတုန်း အလုပ်လုပ်စပါက တစ်နေ့ကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာလုပ်ရင်း စာတစ်ပုဒ်လောက် ပြီးသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ညပိုင်း ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကြီးကို ကိုင်သေးသည်။ နံနက်စောစောထ စာရေးခဲ့သည်။

ဒီလိုရေးနိုင်လို့သာ ‘နတ်နွယ်’ ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဆရာက စေတနာဖြင့် “ခင်ဗျား ဂျာနယ်ဆောင်းပါး တိုနန့်နန့်ပဲဗျာ။ တစ်နေ့ကို နှစ်ပုဒ်လောက်တော့ ရေးနိုင်ရမှာပေါ့” ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မှန်ပါ၏။ ကျွန်တော်အားထုတ်မှု နည်းပါးခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ဒီအတွက် ဆရာက အားပေးမှုပြုသည်။ တစ်ဖန်ပြန်၍ ကျွန်တော်အား စိတ်ဓာတ် ‘အားဆေး’ တိုက်ကျွေးလိုက်သည်ဟု ခံစားမိပါသည်။

ပြီးခဲ့သောနှစ် ဆရာနတ်၏မွေးနေ့ပွဲသို့ သူနှင့်တန်းတူ ရေးဖက်များဖြစ်ကြသော ဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာ၊ ဒေါ်ခင်ဆွဦးတို့ ရောက်ရှိသွားသည်ဟု သိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာ၏ စာပေဂုဏ်ရောင်ပြောင်မှု၊ စာနာစိတ်ရှိမှုများကို ပြန်လည်ခံစားရင်း သတိတရ ရှိနေမိပါသည်။

ဆရာနတ်နွယ်ကား ၂၀၀၉ နှစ်ကုန်လောက်မှစပြီး ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာသည်။ သားနှစ်ဦး၊ သမီးတစ်ဦး ကွယ်လွန်သည်။ ထို့နောက် ဇနီးသည် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် သူ ကျန်းမာရေးအလွန် ကျဆင်းလာသည်။ သို့သော် ဒီလိုနှင့် နေနိုင်ပြီးမည်၊ ကွယ်လွန်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိသေး။ ဆေးရုံတက်လိုက် ဆင်းလိုက်နှင့် ဆက်နေရသေးသည်။

၂၀၁၁ မေ ၁၁ ရက် ၁၁ နာရီမှာတော့ ဆရာနတ်နွယ် အမှန်တကယ် ကွယ်လွန်သွားရှာတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ တမ်းတစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။

သို့သော် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ မြန်မာစာပေတည်သရွေ့ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာနတ်နွယ်တို့ အမည်များ တည်တံ့နေမည်မှာ သေချာလှပါ၏

မြတ်ဆွေ

နွယ်နီလမ်းပေါ်က ဆရာနတ်နွယ်

သူရထိုက်

၂၀၁၁ ခုနှစ် မေလ ၁၁ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည ဆယ်နာရီလောက်က သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဆရာနတ်နွယ် ဆုံးသွားပြီ” တဲ့။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဆိုရင်တော့ အသက် ၇၈ နှစ်ပြည့်ပြီး ၇၉ နှစ်အရွယ်ပေါ့။ ဖြေတွေး တွေးမယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာ့အနေနဲ့ အသက်ရှည်ရှည် နေခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မြန်မာစာပေလောကကြီးအတွက်တော့ ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုပါပဲ။ ဘာသာပြန်စာပေအတွက် ဆုံးရှုံးမှုပါပဲ။ ဟိုတလောကပဲ ဟင်ဒီဘာသာကနေ မြန်မာစာပေကို ပြန်ဆိုနိုင်ခဲ့တဲ့ ဆရာပါရဂူ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ဆရာနတ်နွယ် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ပြန်ပြီ။ ထူးချွန်တဲ့ ဘာသာပြန်ဆရာကြီးတွေ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး မြန်မာစာပေလောကကို A ပြီး A ပိုင် စွန့်ခွာသွားကြပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ A တွေး A စတွေ ပွားလာခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ဆရာနတ်နွယ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့သူ၊ ဆရာနတ်နွယ်ရဲ့ မိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့သူဖြစ်တဲ့ ကဗျာဆရာ ချစ်တိုးနွယ်ဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး A ကျိုး A ကြောင်း မေးကြည့်မတယ်။ ဆရာချစ်တိုးနွယ်က...

“A ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆရာနတ်နွယ်နဲ့ A လှမ်းဝေးကွာနေလို့ ဆရာဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကို ခုနလေးကပဲ သိရတယ်” လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီ A ပြင် ဆရာချစ်တိုးနွယ်က ဆေးရုံဆင်းလာပြီးနောက်ပိုင်း တစ်လျှောက်လုံး ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားနေရတဲ့ ဆရာနတ်နွယ်ရဲ့ A ခြေ A နေတွေကိုလည်း ပြောပြပါတယ်။

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတုန်းကလည်း A ၁၅ တော်ဝင်ဆေးရုံမှာ တက်ရောက်ကုသခဲ့ရပါသေးတယ်။ A ဒီတုန်းကလည်း ဆရာနတ်နွယ် ဆေးရုံတက်နေရတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ဆရာချစ်တိုးနွယ်ပဲ ပြောလို့ သိခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း A ဒီသတင်းကို ဆရာသရဝင် (ပြည်)ဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး A ကြောင်းကြားမိတယ်။ ဆရာ သရဝင်က စင်ကာပူကို ရောက်နေတဲ့ ဆရာမောင်ကျော်သာ (ပဲခူး) တို့ဆီ လှမ်းပြီး A ကြောင်းကြားလိုက်တယ်။ A ဒီနောက် ဆရာသရဝင်က ကျွန်တော့်ဆီကို A ခုလို တယ်လီဖုန်းကနေ message ပို့လိုက်တယ်။ ဆရာသရဝင် ပို့လိုက်တဲ့ message က ကျွန်တော့်တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ရှိနေသေးတဲ့ A တွက် ဖော်ပြပါရစေ။

*I told Shwe Myanmar
About Saya Nat
They send 50000 K
for Saya Nat today.*

ဆရာနတ်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့မှ ဆရာနတ်နွယ်နဲ့ ကျွန်တော် သိခဲ့ကြုံခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောင်းပြီး အောက်မေ့သတိရမိတယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ဆရာနတ်နွယ်ကို တွေ့ခဲ့ရတာက ဘဝတက္ကသိုလ် စာအုပ်တိုက်မှာပါ။ ဆရာက နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းရဲ့ အယ်ဒီတာချုပ်အနေနဲ့ အဲဒီစာအုပ်တိုက်မှာ ရောက်ရှိနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကဗျာဆရာ အောင်ဇင်မင်းနဲ့အတူ အဲဒီကို ရောက်သွားခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ဆရာနတ်နွယ်နဲ့ ဆရာအောင်ဇင်မင်းတို့က မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ပြောဆိုနေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘေးနားကနေ နားထောင်တဲ့သူပေါ့။ ဆရာနတ်နွယ်နဲ့ ဆရာအောင်ဇင်မင်းတို့ ပြောဆိုနေကြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာတွေလည်း အတော်များများ ပါပါတယ်။ အင်းလေ...၊ ဆရာနတ်နွယ်က ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းကို မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအဖြစ် အမည်ပြောင်းတော့ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာကိုး။

နောက်တစ်ခါ ဆရာနတ်နွယ်ကို တွေ့ခဲ့မိတာက ၃၃ လမ်းထဲက လေထန်ကုန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အနီးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ဆရာမင်းကျော်ရဲ့ အသုဘချတဲ့နေ့ပါ။ ဆရာနတ်နွယ်နဲ့ သူ့ဇနီးက ဆရာမင်းကျော်ရဲ့ အသုဘကိုပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

“ဪ... နေနတ်မင်းအုပ်စုက ဆရာနတ်နွယ်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပါတော့လား”

မြန်မာစာပေလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့ မောင်နေဝင်း၊ နတ်နွယ်၊ မင်းကျော်ဆိုတဲ့ နေနတ်မင်းA ပုံစုထဲက A ဒီA ချိန်မှာ ဆရာနတ်နွယ်တစ်ဦးပဲ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတာကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ A ခုA ချိန်မှာတော့ နေနတ်မင်းA ပုံစုထဲက စာရေးဆရာကြီးတွေ တစ်ဦးမှမရှိကြတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာမွေးဖွားပြီး ကြီးပြင်းခဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့် ဘဝဝမ်းစာA တွက် A လုပ်လုပ်တော့ ထားရာနေ စေရာသွားခဲ့ရပြီး နယ်မြို့တွေကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ နယ်မြို့တွေမှာ နေထိုင်ခဲ့တုန်းက တွေ့မိရင် လက်ကနေ မလွှတ်တမ်း ဖတ်ရှုမိတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ဆရာနတ်နွယ် ဦးစီးဆောင်ရွက်တဲ့ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းလည်း ပါပါတယ်။ စာဖတ်ဝါသနာပါသူတွေထဲက တစ်ချို့ဟာ စာပေရေးသားလာကြတယ်။ A များစုက ကဗျာကစတင်ပြီး စာပေလောကထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။ စာဖတ်တယ်။ ကဗျာတွေရေးတယ်။ နောက်တော့ စကားပြေတွေ ရေးလာတယ်။ A ဂ်လိပ်စာကို ကြိုးစားဖတ်ရှုလေ့လာမိတဲ့A ချိန်မှာ A ဂ်လိပ်ဝတ္ထုတွေ၊ စာစီစာကုံးတွေကို ဖတ်မိတယ်။ ဖတ်ရှုဖန်များလာတော့ ကိုယ်သိတာတွေ၊ ကိုယ်ခံစားတာတွေကို မြန်မာလို ပြန်ရေးမိခဲ့တယ်။ A ဒီလိုနဲ့ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုလေးတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေကို ရေးခဲ့မိပါတယ်။

ပဲခူးမြို့မှာ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ နေခဲ့ရတုန်းက ရန်ကုန်ကိုရောက်တဲ့အခါ ဆရာနတ်နွယ်ရဲ့ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းကို ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုကလေးတွေ သွားပို့မိတယ်။ တစ်ချို့ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုတွေကလည်း မဂ္ဂဇင်းပေါ်က စာမျက်နှာအနေအထားနဲ့ဆိုရင် အတော်အသင့်ရှည်နေတယ်။ ကျွန်တော်ပို့လိုက်တဲ့ စာမူတွေကို နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းမှာ ပုံနှိပ်စာလုံးအဖြစ် မမြင်ခဲ့ရသေးပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က ဆရာနတ်နွယ်ရဲ့ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတည်နေရာ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာပါ။ ပဲခူးမြို့မှာနေခဲ့တုန်းက စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဆရာအောင်ထိပ်နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့မိတယ်။ သူကတော့ ဘာသာပြန်ဝတ္ထု အတော်များများ ရေးပြီးတဲ့အပြင် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုလုံးချင်းတွေလည်း ထွက်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဆရာနတ်နွယ်ရဲ့ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးသားနေတဲ့အပြင် မြောက်ဥက္ကလာမှာရှိတဲ့ ဆရာနတ်နွယ်ရဲ့ A° မိကိုလည်း ရောက်ဖူးတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ A° တလီစာရေးဆရာ မော်ရေးဗီးယားရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို ဆရာနတ်နွယ် ဘာသာပြန်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြိုက်နှစ်သက်မိတဲ့ A ကြောင်း ဆရာ A ငင်ထိပ်က “မော်ရေးဗီးယားရဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေကို ဆရာနတ်နွယ်က ပိုင်တယ်လေ။ သူ့ရဲ့ လိုင်းလို့ ပြောရင်မမှားဘူး။ A° ဒါကြောင့် သူ ဘာသာပြန်တာ ဖတ်လို့ကောင်းတာပေါ့” လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော် A° မိထောင်ကျတော့ မြောက်ဥက္ကလာသူနဲ့ A° မိထောင်ကျတာဖြစ်လို့ မြောက်ဥက္ကလာကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး နေထိုင်ခဲ့ရတာ A ခု A ချိန်တိုင် A ငင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်နေတာက ဝေပုလ္လလမ်းဘက်မှာ။ ဆရာနတ်နွယ် နေထိုင်တာက နွယ်နီလမ်းဘက်မှာ။ ဒါပေမယ့် တစ်ရပ်ကွက်ထဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာဦးစီးဆောင်ရွက် ထုတ်ဝေတဲ့ မဂ္ဂဇင်းကို ‘နွယ်နီ’ လို့ A မည်ပေးထားတာကိုလည်း သဘောပေါက်ခဲ့မိတယ်။

ဆရာ A° မိနားမှာနေပေမယ့် ဆရာနဲ့တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့ရသေးပါဘူး။ တွေ့စရာ A ကြောင်းကလည်း ရှိမှမရှိဘဲကိုး။ ဒါပေမယ့် မြောက်ဥက္ကလာ ဝဇီရာလမ်းဘက်မှာ နေထိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ မောင်ကျော်သာ(ပဲခူး) ကတော့ ဆရာ A° မိကို A ရောက် A ပေါက် ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ဘာသာပြန်လိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါလာပါတယ်။ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတိုက်ကလည်း ဆရာနေထိုင်တဲ့ မြောက်ဥက္ကလာက A° မိကို ပြောင်းရွှေ့ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် A° မိနဲ့လည်း နီးတဲ့ A တွက် နောက်ထပ် စာမူတစ်ပုဒ်ပေးရင်းနဲ့ ဆရာ A° မိကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုပါတဲ့ နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းစာ A ပ် ကျွန်တော့်ကိုပေးရင်းနဲ့ ဒီလို ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ဆီကို ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွေ ပေးထားတာ ရှိတယ်နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “A ျပျာ၊ ခင်ဗျားဝတ္ထုတွေ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်”
 ဆရာက A° ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း A ဘေးတက်သွားမိတယ်။

တစ်ခါတော့ စာမူပေးရင်းနဲ့ ဆရာရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုလုံးချင်းတစ် A ပ် ဆရာ့ကို လက်ဆောင် A ဖြစ် ပေးမိတယ်။ ဝတ္ထုရဲ့ A မည်က ‘နှစ်ကြီးသမား’ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို နှစ်နဲ့ချီပြီး ဖြေဆိုရတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် A ကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ A ကြောင်း ပြောတယ်။ နောက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်ကြာတဲ့ A ခါ စာ A ပ်တိုက်တစ်တိုက်ကနေ A° ဒီဝတ္ထုလုံးချင်း ပြန်ပြီးထွက်လာတာကို တွေ့ရတယ်။

ဆရာမဂ္ဂဇင်းအတွက် စာမူပေးသွားတဲ့အခါ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အလုပ်ကနေ အိမ်အပြန် ဆရာအိမ်ကိုဝင်ပြီး ပေးဖြစ်တာ များပါတယ်။ တစ်ခါမှာတော့ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမေးတယ်။

“ခင်ဗျားအလုပ်က ဘယ်မှာဆင်းရတာလဲ”

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လှိုင်သာယာစက်မှုဇုန်မှာ အလုပ် လုပ်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို လှိုင်သာယာမှာ အလုပ်ဆင်းရတဲ့အကြောင်း ပြောတော့ ဆရာက “ကျွန်တော် အဲဒီဘက်ကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး” လို့ ဆိုရှာတယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးရှာပြီဖြစ်တဲ့ ဆရာနတ်နွယ်ခင်ဗျာ သေဆုံးသွားတဲ့အချိန်အထိ လှိုင်သာယာမြို့သစ်ဘက်ကို မရောက်ခဲ့ပါဘူး။

တစ်ခါမှာတော့ ဆရာနဲ့စကားပြောရင်း ဆရာ့ရဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝအကြောင်း မေးမိတော့ ဆရာက “ကျွန်တော်တို့က တက္ကသိုလ်ကို တာဝန်အရ တက်ခဲ့တာပါဗျာ” လို့ ဆိုပါတယ်။

နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတိုက် တည်ရှိတဲ့ ဆရာအိမ်က တိုက်ခံအိမ်ပါ။ တစ်နှစ်တော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ မိုးသည်းထန်စွာရွာပြီး ရေမြောင်းတွေပိတ်ဆို့တဲ့အတွက် ဆရာအိမ်အောက်ထပ်က ရေမြုပ်ပါတယ်။ ဆရာ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း ဆရာအိမ်အပေါ်ထပ်ကို ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ရတယ်။ ဆရာဇနီးက သူတို့အိမ်ဟာ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့ တည်ထောင်ပြီး နှစ်ဦးပိုင်းမှာ ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ A တွက် နောက်ပိုင်း လမ်းတွေပြုပြင်ခင်းတဲ့ A ခါ A မိက လမ်းထက်နိမ့်လို့ A မိထဲရေဝင်လာတာဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပါတယ်။ ဆရာဟာ A ဒီ A မိကိုရောင်းပြီး ဒီပြင် A မိတစ် A မိကို ဝယ်ယူကာ နေထိုင်ခဲ့ပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်က ပဲခူးမြို့မှာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ A တွက် ပဲခူးက စာသမားတွေဖြစ်တဲ့ ဆရာချိန်၊ A ၁၀ထိပ်၊ ခရမ်းပြာထက်လူ စတဲ့ သူတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ ဆရာ A ၁၀ထိပ်က ကျွန်တော့်ဆီလှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်တယ်။ ဆရာနတ်နွယ်ဆီကို သူလာမှာဖြစ်တဲ့ A တွက် ကျွန်တော့်အ နေနဲ့ ဘယ်မှ မသွားဖို့ A ကြောင်းပေါ့။ သူပြောတဲ့ A တိုင်း ရောက်လာပါတယ်။ သူနဲ့ A တူ ဆရာမောင်ကျော်သာ(ပဲခူး)၊ သရဝဏ်နဲ့ ကျွန်တော် A ပြင် ဒီပြင်လူနှစ်ယောက်ပါ လိုက်ပြီး ဆရာ့ကို ကန်တော့ခဲ့ကြတယ်။ ဆရာ့ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲမှာလည်း ပဲခူးက စာရေးဆရာတွေ A ပြင် ဒီပြင်စာရေးဆရာတွေပါ A တော်ကလေး စုံစုံလင်လင် ရောက်ရှိလာတာကို တွေ့ရတယ်။ A ဒီ A ချိန်တုန်းက ဆရာကြီးဒဂုန်တာရာရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စကားတွေကိုလည်း ကြားယောင်မိပါသေးရဲ့။

ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ မြောက်ဥက္ကလာပ A ထွေထွေပျံချုပ်ရေးဦးစီးဌာနရုံးက A တော်ကလေး နီးတယ်။ A ဒီ ရုံးဝင်း A ပြင်ဘက်မှာ တစ်ချိန်တုန်းက ဆိုင်ကလေးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဆိုင်ကလေးတွေထဲမှာ ကဗျာဆရာ ချစ်တိုးနွယ်နဲ့ A စံမဖွင့်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးလည်း ရှိတယ်။ ကဗျာဆရာ ချစ်တိုးနွယ်ဟာ စာပေ A ပေါင်း A သင်း များတဲ့သူဖြစ်လို့ A ဒီဆိုင်မှာ စာရေးဆရာတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေကို တွေ့ဖြစ်ရတယ်။ တစ်ခါတော့ ဆရာနတ်နွယ်ကို ဆိုက်ကားစီးပြီး A ဒီဆိုင်ရောက်လာတာ တွေ့ရတယ်။ ဆရာနတ်နွယ်နဲ့ ကဗျာဆရာ ချစ်တိုးနွယ်ဆိုတဲ့ နွယ်နှစ်နွယ်လည်း A တော်ကလေး ရင်းနှီးကြပုံ ရပါတယ်။ ဆရာနတ်နွယ်နဲ့ နွယ်နီလမ်း A မိမှာ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ မွေးနေ့ပွဲက A ပြန် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတစ်စု ဆရာချစ်တိုးနွယ်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စကားပြောဆိုခဲ့ကြတယ်။

အခုတော့ စာသမား၊ ကဗျာသမားတွေ စုစည်းမိတဲ့ ဆရာချစ်တိုးနွယ်တို့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတဲ့ ဆိုင်ခန်းတွဲထဲမှာ ပါသွားခဲ့ပါပြီ။ ဆရာချစ်တိုးနွယ်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဆိုက်ကားနဲ့လာတတ်တဲ့ ဆရာနတ်နွယ်လည်း ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော် ညနေအလုပ်က ပြန်လာရင် နွယ်နီလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာပြီး ရန်အောင်ဓာတ်ကြဲ စေတီတော်နံဘေးက ဝေပုလ္လလမ်းဘက်ကို ပြန်လာနေကျပါ။ နွယ်နီလမ်းကိုရောက်ရင် ဆရာနတ်နွယ်ကို သတိရမိတယ်။ စေတီကလေးကို ကျော်လာတဲ့အခါ မူလတန်းကျောင်းလေးတစ်ကျောင်း ရှိပါတယ်။ မူလတန်းကျောင်းလေးရဲ့ အုတ်တံတိုင်းမှာ ဆရာတို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ အမည်တွေကို ရေးထိုးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အလှူအတွက် သာဓုခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ပြုလုပ်ခဲ့သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကိုလည်း ဆရာ့ကို အမျှပေးဝေပါတယ်။

ဆရာ ရောက်ရာဘဝက သာဓုခေါ်ပါ။ မြန်မာစာပေလောကရဲ့ တာဝန်တွေကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်ခဲ့တဲ့ ဆရာနတ်နွယ် ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ။

သူရထိုက်